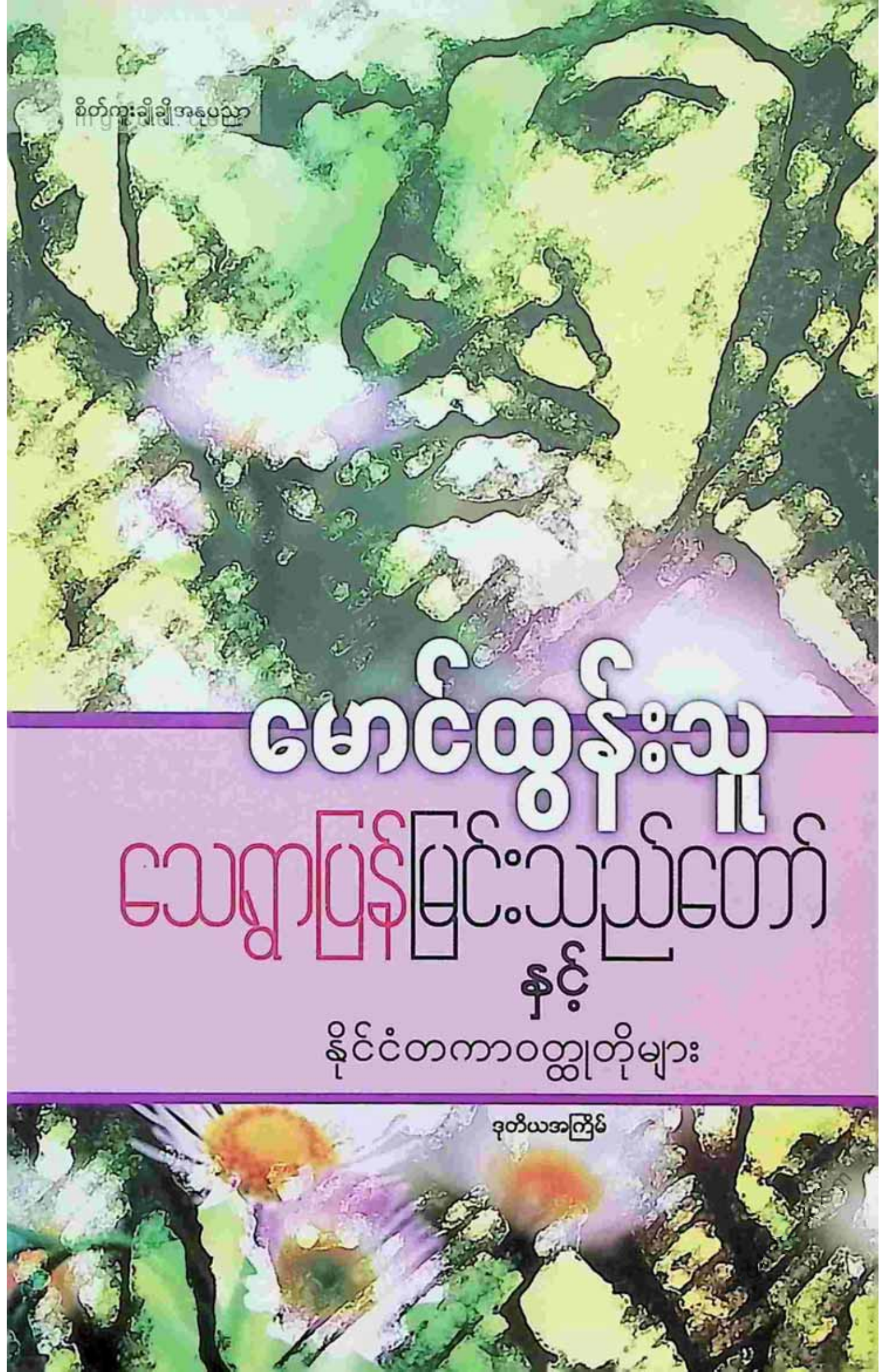

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

မောင်ထွန်းသူ
 သေရ္မာပြန်မြင်းသည်တော်
 နှင့်
 နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ်

mgyoe.com

မောင်ထွန်းသူ သေဏှာပြန်မြင်းသည်တော် နှင့်

နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ

tun0054

1800.00 Ks

သေတ္တာပြန်ပြောင်းသည်တော်နှင့်နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ မောင်ထွန်းသူ

အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၁၄၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဧင်တီ x ၂၀.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၅၊ စက်တင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၀၀ ပြည်နှစ် အရက်ကောင်းကင်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်မှ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သေရွာပြန်မြင်းသည်တော်
နှင့်
နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

ရတီပေအကြိမ်၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ	က
၁။ သေရွာပြန်	၁
၂။ မြင်းသည်တော်	၁၃
၃။ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြရာဝယ်	၁၉
၄။ သစ်တစ်ပင်၊ ကျောက်တစ်တုံး၊ တိမ်တစ်လိပ်	၂၄
၅။ အရသာ	၃၉
၆။ မင်းသား	၄၅
၇။ ပျော်စရာကြီးပါလားနော်	၅၁
၈။ ဪ...ယောက်ျား	၆၄
၉။ စေတနာ	၇၄
၁၀။ အချစ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်	၈၁
၁၁။ ရေကန်ဘေးမှ ကလေးတစ်ယောက်	၉၃
၁၂။ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ သားရယ်	၁၀၄
၁၃။ ငွေထက် တန်ဖိုးကြီးသောလုပ်ခ	၁၁၈
၁၄။ လောင်းကြေး	၁၂၃
၁၅။ ခေါင်းလောင်းသံ	၁၃၈

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

“သေရွာပြန် မြင်းသည်တော်နှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ” ဟူသော အမည်သည် စာရေးသူပေးထားသောအမည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ သဘော သူ့ဆန္ဒအလျောက် ထုတ်ဝေသူကိုယ်တိုင်က သူ့စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပြီး ပေးထားသောအမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထုတ်ဝေသူသည် ကဗျာ သမား စာသမားတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များကို အမည်ပေးရာ၌ နှစ်သက်စဖွယ်ဖြစ်အောင် (သို့မဟုတ်) စိတ် ဝင်စားအောင် ရွေးတတ်၊ ပေးတတ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

“သေရွာပြန် မြင်းသည်တော်”သည် အမည်တစ်ခုတည်း မဟုတ် ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် တစ်ဆက်တည်း ပေးထားသောအမည် မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူ ပေးထားသော ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်၏ အမည်နှစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတို၏ အမည်ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ခုမှာ ဂျာမန်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်၏အမည် ဖြစ်သည်။ ထုတ်ဝေသူက ထိုအမည် နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်သည့်အခါ “သေရွာပြန် မြင်းသည်တော်”ဟု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတို (၁၅)ပုဒ် ပါဝင်သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းဆယ့်ငါးပုဒ်စလုံးကို “ဝတ္ထုတိုများ”ဟု သတ်မှတ် ရန်ကား မလွယ်ဟု ယူဆပါသည်။ စနစ်တကျ ဆန်းစစ်ကြည့်မည်ဆိုပါက

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသည့် ဝတ္ထုတို (၁၅)ပုဒ်အနက် (၁၂)ပုဒ်သာလျှင် ဝတ္ထုတို စစ်စစ်များဖြစ်၍ ကျန် (၃)ပုဒ်မှာ ဆောင်းပါးဟု သတ်မှတ်ရမည့် စာစုများ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဆောင်းပါးများမှာ စာရေးဆရာများက ဖြစ်ရပ်မှန်များ အပေါ် အခြေခံ၍ ဝတ္ထုတိုများသဖွယ် ရသမြောက်အောင် ရေးဖွဲ့ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းစာစုများကို ဆောင်းပါးလိုလည်း ဖတ်လိုရ၏။ ဝတ္ထုတိုကဲ့သို့ လည်း ဖတ်လိုရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းတို့အား “ဆောင်းပါး ဝတ္ထုတို များ”ဟု အမည်ပေးလိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်။

ဤစာအုပ်တွင် စုစည်းထည့်သွင်းမည့် ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ် ရာ၌ ထုတ်ဝေသူ ကဗျာဆရာက တာဝန်ယူခဲ့သည်။ သူသည် စာသမား၊ ကဗျာသမားပီပီ အကောင်းဆုံး ရသများကို ပေးစွမ်းနိုင်သည့် ဝတ္ထုတို များကို စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ပြီး စာရေးသူ၏ သဘောတူညီချက်ကို ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ရွေးချယ်ထားသည့် ဝတ္ထုတိုအားလုံးမှာ ဝတ္ထုကောင်းများချည်း ဖြစ်သည်။ မကြိုက်ပါ၊ မနှစ်သက်ပါဟု ပြောနိုင်လောက်သည့် ဝတ္ထုဟူ၍ တစ်ပုဒ်မျှ မတွေ့ရပါ။

သို့သော်လည်း ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ် သည့်အခါ အချို့သော ဝတ္ထုတိုများအား မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုစရိုက်နှင့် မကိုက်ညီသဖြင့် သူသည် သူ နှစ်သက်သော ဝတ္ထုတိုများကို ထပ်မံ ရှာဖွေ ခဲ့ရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူ နှစ်သက်၍ မြန်မာပြန်ဖြစ်ခဲ့သော ဆောင်း ပါး (သို့မဟုတ်) ဆောင်းပါးဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်သည် အခြားဝတ္ထုတိုများနှင့်အတူ ပါရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့မှာ “ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ သားရယ်”၊ “ငွေ ထက် တန်ဖိုးကြီးသောလုပ်ခ”နှင့် “သေရွာပြန်” စသော သုံးပုဒ်ဖြစ်သည်။ ယင်းသုံးပုဒ်အနက် “သေရွာပြန်”သည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ခရိုနင်၏ လက်ရာဖြစ်၏။ ယင်းဆောင်းပါး ဝတ္ထုတိုသည် သာမန်ရေး လေ့ရေးထရှိသော ဝတ္ထုတိုများထက် ပို၍ ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိနေသည်ကို စာဖတ် ပရိသတ်များ သတိထားမိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသော ဝတ္ထုတိုများမှာ တစ်ချိန်က မဂ္ဂဇင်း

ပေါင်းစုံ၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ “မိုး၊ ကလျာ၊ ရနံ့သစ်၊ မဟေသီ၊ စံပယ်ဖြူ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ သင့်ဘဝနှင့် အနုပညာကြေးမုံ” အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ၌ ပါဝင်ခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ အချို့ ဝတ္ထုတိုများမှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အတော်ကြာခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် မေ့လှနီးပါး ဖြစ်နေပါသည်။ ဥပမာ “ခေါင်းလောင်းသံ” အမည်ရှိ ရုရှားဝတ္ထုတိုသည် ၁၉၈၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလထုတ် မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၌ ပါရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတိုဖြစ်၏။ နှစ်ကာလအားဖြင့် ၁၅ နှစ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရုရှား စာရေးဆရာ ချက်ကော့ဗ်၏ “လောင်းကြေး” ဝတ္ထုတိုမှာ လည်း နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ “ရေကန်ဆေးမှ ကလေးတစ် ယောက်” အမည်ရှိ တရုတ်ဝတ္ထုတိုမှာလည်း ၁၉၈၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် အနုပညာကြေးမုံ မဂ္ဂဇင်း၌ ပါဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ၁၄ နှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထုတိုများထဲတွင် “အရသာ” ဟု အမည်ပေးထားသော ဝတ္ထု မှာ ၁၉၈၅ ခုနှစ် အကောက်ခွန် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း၌ ပါရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုကို ရေးခဲ့သူမှာ လက်ဝဲသမားဟု အများက ယူဆ ခြင်းခံရသည့် အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဂျန်ရိဒ်ဖြစ်သည်။ သူသည် “ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်သော ထိုဆယ်ရက်” အမည်ရှိ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယင်းစာအုပ်ကို ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်သော စာရေး ဆရာ တင်ထွေးက မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

“အရသာ” ဝတ္ထုတိုသည် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နှင့် ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရသော ဝတ္ထုတို ဖြစ်၏။ ယခု ပြန်ဖတ်သည့်အခါ စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျသလို ခံစားရပါသည်။ “အရသာ” ဟု ပေးထားသော အမည် ကိုလည်း မနှစ်သက်သလို ဖြစ်ရသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် ယင်းဝတ္ထုတိုအား ပြန်လည် ဖတ်ရှုခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း စသည်များ မလုပ်တော့ဘဲ ရှိရင်းစွဲအတိုင်း ထားလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသော ဝတ္ထုတို (၁၅)ပုဒ်သည် နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ စာရေးဆရာပေါင်းစုံ၏ လက်ရာမွန်များ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊

ပြင်သစ်၊ ရုရှား၊ ဂျာမန်နှင့် တရုတ် စသော နိုင်ငံများမှ ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သဖြင့်
 ဇာတ်ကောင်တို့၏ ကွဲပြားခြားနားသော အကျင့်စရိုက်နှင့် လက္ခဏာများကို
 လည်းကောင်း၊ မတူညီသော ရေးနည်းရေးဟန်များကို လည်းကောင်း၊
 ထူးခြားသည့် ဘဝဒဿနအမြင်များကို လည်းကောင်း တွေ့ထိ သိရှိနိုင်
 လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ
 နိုဝင်ဘာ၊ ၁၅၊ ၂၀၀၀။

သေရွာပြန်

သောက်ရေနှင့် အစားအစာရဖို့အတွက် ရွာဘက်သို့ ထွက်သည့် အခါတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကြိမ်ကွပ်ထားသည့် ပုလင်းဘူးကြီးနှစ်လုံးကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်၍ တွန်းသွားလေ့ရှိသည်။ ရွာဘက်ရောက်သည့်အခါ တွင်လည်း ရွာစားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်တွင်ထိုင်၍ ဆိုင်ရှင် လူးဝစ္စ နှင့် စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိသည်။ လူးဝစ္စသည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော် လည်း ယခုအထိ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဆဲပင် ဖြစ်၏။ ရွာတွင် အခုလို အခြေပြန်၍ မစိုက်မီက သူသည် လစ္စဘွန်း ရီရိုသွား သင်္ဘောများပေါ်တွင် ဘဏ္ဍာစိုး လုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကား အတော်လေးပြောတတ်သည် ဖြစ်ရာ ပေါ်တူဂီစကား ထမင်းစား ရေသောက်မျှသာ ပြောတတ်သော ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ အကူအညီရခဲ့သည်။ အလွန်ရှေးဆန်သော ဤဒေသ၏ အဓိက အစားအစာဖြစ်သည့် ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ငါးသေတ္တာ ငါးများကို လိုက်လံဝယ်ယူရာ၌ သူ့ကြောင့် များစွာ အဆင်ပြေခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါင်းတင်၍ချက်ထားသော အထူး အရက်မှာ လေးဆင့်တန် တစ်ခွက်လောက် သောက်ရုံဖြင့် နေပူထဲ လျှောက် လာခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ပြန်လည်၍ အားသစ်များဝင်ကာ ကြည် လင်လန်းဆန်းစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

စားသောက်ဆိုင်သည် ရွာပန်းခြံဘက် မျက်နှာပြထားသည်။ အလွန် သာယာကြည်နူးစဖွယ်ကောင်းသည့် နေရာကလေး ဖြစ်ပါ၏။ အယ်လ်ဂရေ နယ်မြေဒေသတွင် လူများသည် ဆင်းရဲကြသည်။ ရွာများတွင် ပန်းခြံဟူ၍ မထားနိုင်ကြပါ။ အချို့မြို့များပင်လျှင် ပန်းခြံရှိကြသည် မဟုတ်ပါ။ ဤရွာမှာ တော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်၊ ပန်းခြံလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ဤပန်းခြံကလေးသည် အမြဲတစေ သတိရနေနိုင်သည့် ရှုခင်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းခြံထဲရှိ စိန်ပန်းပြာပင်များ ပွင့်နေကြသည်မှာ သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူတို့၏ အပွင့်များသည် ဆေးဖြူဖြူ သုတ်ထားသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံဘက်တွင် လှပစွာ အရိပ်ထင်နေကြသည်။ ရောင်မျိုးစုံ နှင်းဆီပန်းများနှင့် ခေါင်ရန်းပန်းများသည် သစ်ပင်ကြီးများကြားတွင် တင့်တယ်လှပနေကြ သည်။ အဖြူရောင် ဆယ့်နှစ်ရာသီပွင့်များသည် ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်ဖူးနေကြပါ သည်။

မွန်းလွဲပြီးစ အချိန်ဖြစ်၍ မြင်နေရသည့် ရှုခင်းသည် ရင်သပ် ရှုမော အံ့ဩစဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အယ်လ်ဂရေနယ်၏ သဲထူထပ်သော မြေပြင်ထက်၌ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ တည်လာခဲ့သောရွာ ဖြစ်၏။ အကွေ့ အကောက်များသော လမ်းကြားကလေးများနှင့် အမိုးနိမ့်နိမ့် အိမ်ကလေး များတည်ရာ ဤရွာသည် ချစ်မြတ်နိုးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှု ဟုခေါ်သော ပြောင်းလဲမှုများသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၏ အတွင်းပိုင်း ဒေသရှိ ဤမြေပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ သို့တစေလည်း ဤနေရာ သည် အခုအချိန်ထိ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်၌ ရောက်နေဆဲဖြစ်၏။ ယနေ့အထိ ရေနံဆီမီးအိမ်များ သုံးနေဆဲဖြစ်၏။ ရှည်လျားသည့် နွေဥတုလများတွင် ရေရှားဆဲ ဖြစ်၏။ ကြုံလိုလိုရှိသော ဂျပင်များအား လားများနှင့် နယ်ဆဲ ဖြစ်၏။ အိမ်ပြင်၌လုပ်ထားသော မုန့်ဖိုကြီးများတွင် ပေါင်မုန့်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးများ ကို ဖုတ်နေဆဲဖြစ်၏။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အနေဖြင့်လည်း သဲထူထပ်သော

လမ်းကြားကလေးများပေါ်၌ မြင်းလှည်းများဖြင့် သွားလာ လှုပ်ရှားနေဆဲ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အတွေးရေယဉ်ကြော၌ မျောပါနေခိုက်တွင် လူးဝစ္စ သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မျက်နှာများဖြင့် ကျွန်တော့် အား ဂရုတစိုက် အကဲခတ်နေသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ရွာနှင့် ငါးမိုင် ကွာရှိ တသီးတခြား တည်ရှိနေသောနေရာ၌ အဆုတ်ရောဂါမှ သက်သာ ရာရရန် လာရောက်အနားယူနေသူဖြစ်ကြောင်း သိထားသည်ဖြစ်ရာ ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပြုသည်။

“ဒီနေ့ကော ဘယ်လိုနေသလဲ အေမိဂို၊ နေရထိုင်ရတာ သက်သာ ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်သို့ ခေါင်းဆတ်ပြကာ “ဒီပန်းခြံ ကလေးက ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ကောင်းနေအောင် လုပ်ပေးနေတယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်”ဟု သူက ထောက်ခံသည်။ “ကျွန်တော်တို့က ဒီ ပန်းခြံကလေးအတွက် ဂုဏ်ယူနေကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီပန်းခြံကလေးကို ပြုစုတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ လူအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူကြရပါတယ်” သူသည် တစ်ခဏမျှ စကားဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်ထားသည်။ ထို့နောက် “သူ သေပြီးမှ ဒီပန်းခြံကို သူ လုပ်သွားတာ”ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက သူ့သေတမ်းစာနဲ့ ပန်းခြံအတွက် ငွေတွေ ထားပစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး”ဟု သူက ပြုံး၍ပြောသည်။ “ဂျိုအာအို ဂျာဆင် တို့မှာ ငွေမရှိပါဘူး၊ သူက တံငါသည်တစ်ယောက်ပဲ။ ငွေ ဘယ်ရှိမလဲ”

သူသည် အဆေးတစ်နေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့် ထံမှ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည့် စကားသံကို ကြားရနိုးဖြင့် စောင့်မျှော်နေဟန် ရှိပါသည်။ ထို့နောက် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ပြောပြသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်ကတော့ ဂျိုအာအိုဟာ လူငယ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်ပြီး ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ သန်မာ

တောင့်တင်းပြီး ရုပ်ရည် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အသားကလေး ညိုညို၊ ဆံပင်က နက်နက်၊ သွားတွေက မြူဖွေးဖွေး။ အမှန်ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲက မိန်းမချော၊ မိန်းမလှ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်နူယီယာ မာရီယာနဲ့ စေ့စပ်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ မာရီယာက ပေါ်တီမာအိုက ငါးစည်သွတ်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဝင်ငွေမှန်မှန်ရပြီး စနစ်ဇယားနဲ့နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပျ။

“အဲ...အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဂျိုအာအိုဟာ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်တယ်။ ကျွန်တော့်လို သက်သောင့်သက်သာလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပျ။ သူ့အလုပ်က အလွန်ပင်ပန်းတဲ့ တံငါသည် အလုပ်။ ငါးကြီးဆီရတဲ့ ကော့ဒ်ငါးတွေ လိုက်ဖမ်းရတာ။

“ကော့ဒ်ငါးဖမ်းတဲ့ အုပ်စုဟာ တစ်နှစ်မှာ ခြောက်လလောက် နယူးဖောင်လန်ကျွန်းဘက်ကို သင်္ဘောနဲ့ ထွက်ကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ မနက်အရုဏ်မတက်ခင် ကိုယ့်လှေကလေးနဲ့ကိုယ် ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရတယ်။ လှေပေါ်မှာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ဝိုင်တစ်လီတာပုလင်းပဲ ပါတယ်။ အဲဒါကလေးနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ပိုက်တွေလိုက်ချ၊ ညကျတော့ ရေခဲမတတ်အေးတဲ့ ဒဏ်ကိုခံပြီး ပိုက်ပြန်ဖော်၊ အဲသလို လုပ်ကြရတာဆိုတော့ အလွန်ကို ပင်ပန်းတဲ့ အသက်မွေးကျောင်းလုပ်ငန်း တစ်ခုပါဗျာ”

“အန္တရာယ်လည်း သိပ်များမှာပေါ့နော်”

“များတာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ အချိန်ရှိသမျှ မြူတွေက ဆိုင်းနေတာ။ လှေတွေဟာ မကြာခဏ လမ်းစပျောက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မျောချင်မျောနေတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ လှေထဲကနေပြီး ကိုယ့်သင်္ဘောနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ခရုသင်းကို မနားတမ်း မှုတ်နေရတတ်တယ်”

“ပြီးတော့ တခြား ခရီးသည်တင် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ ဝင်မတိုက်မိအောင် အသံပေးနေရတာဆိုတော့ အဆက်မပြတ် မှုတ်နေရမှာပေါ့နော်”ဟု ကျွန်တော်က ဘေးအန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိသဖြင့် ထပ်ပြောမိသည်။

သူက ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည့်သဘော ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူ့စကားကို ဆက်သည်။ “ဂျီအာအိုဂျာဆင်တို့ ဖြစ်တာက အဲဒါပဲပေါ့။ နှစ်ဝက်ပြည့်လို့ ငါးဖမ်းသင်္ဘော ပြန်လာတော့ မာရီယာဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကို ဆင်းကြိုရှာတယ်။ တံငါသည်တွေက သူ့ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့သတင်း ဆီးပေးကြတယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်လဲ။ ဒါပေမဲ့ အေမိရိရယ် ဒီအဖြစ်တွေက တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ဟာတွေဆိုတော့ ဒီလိုပဲ လက်ခံကြရတာပေါ့။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ဂျီအာအိုကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အခမ်း အနား လုပ်ကြတယ်။ အားလုံး အနက်ရောင်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ ရေနစ် သေတဲ့ အလောင်းအတွက် ရည်စူးပြီးလုပ်ထားတဲ့ အသုဘခေါင်း တောင်မှ တစ်ခုလုံးအနက်ရောင် လုပ်ထားကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဂျီအာအိုရဲ့အမေ အဘွားကြီးမားမှာတော့ မာရီယာဟာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေရှာတယ်။

“ဂျီအာအိုဂျာဆင်တို့ သေသွားပြီဆိုတော့လည်း ရွာထဲက လူငယ် တွေဟာ မာရီယာကို လက်ထပ်ဖို့ ချဉ်းကပ်ကြတယ်။ ချစ်ရေးဆိုကြတယ်။ မာရီယာကလည်း သတို့သမီး ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ရထားတဲ့ငွေနဲ့ ရေပါတဲ့ မြေတစ်ကွက် ဝယ်တယ်။ ခြောက်လလောက်အတွင်းမှာပဲ သူ လက်ထပ် တယ်။ တစ်ချိန်က ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးခဲ့ရပေမယ့် အခုတော့လည်း ပျော်လို့ ပြုံးလို့ပေါ့လေ။

“မကြာလိုက်ပါဘူး၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်လလောက်နေတော့” သူ သည် စကားကို စပြီးခါမှ ရုတ်တရက် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ “အင်း ပါလေ...ဒီအဖြစ်ကို သိပ်ပြီး တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ ပြောနေလို့ မသင့်တော့ပါဘူး။ ဂျီအာအိုဂျာဆင်တို့ကို ဝင်တိုက်မိတဲ့သင်္ဘောဟာ သူ့ကို ရေထဲက ဆယ်သွား ခဲ့တယ်။ သူ ဒဏ်ရာရသွားတာက သင်္ဘောအတိုက်ခံရတဲ့ လှေထက်တောင် ပိုဆိုးသလိုပဲ။ နံရိုးတွေ အများကြီး ကျိုးကုန်တယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး အရိုးတွေ ကြေမွကုန်တယ်။ အဆိုးဆုံးက သူသည် သူ့ဆီးခုံပေါ်လက်တင်၍ “ဒီနေရာမှာ တစ်စစီ ဖြစ်သွားလောက်အောင် ကြေကုန်တယ်ဗျာ”

“ဂျီအာအိုကို ဝင်တိုက်တဲ့ သင်္ဘောက ခင်ဗျားပြောသလို သင်္ဘော

ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဟာလီဖက်စ်က သတ္တုရိုင်းတွေတင်ပြီး စူးအက် တူး
 မြောင်းဘက်သွားတဲ့ ပနားမား ကုန်တင်သင်္ဘော အသေးစားလေးတစ်စီးပဲ။
 ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သင်္ဘောပေါ်က လူတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်
 သူဟာ အသက်ရှင်ခဲ့ရတယ်။ ကိုလုံးမှာ သူ့ကို အစွမ်းကုန် ကုသ ပေးခဲ့ကြ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေက များလည်းများ၊ ပြင်းထန်လည်း ပြင်းထန်တော့
 သိပ်ပြီး မထိရောက်လှဘူး။ လပေါင်းများစွာ ကြာတော့ သူ့ကို နေရပ်ပြန်ပို့
 ပေးကြတယ်။ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး မသန်တော့တဲ့ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
 ပြီ။ တောင်မှေးတစ်ခု အားပြုပြီး ခါးကုန်းသွားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
 ရှာပြီ။ ခြေတစ်ဖက်ကလည်း ဒရွတ်ဆွဲနေပြီ”

သူသည် စီးကရက်ပြာကို အသာအယာ ခြွေချလိုက်သည်။
 ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေပြီဟု သိနေသဖြင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို အချိန်ဆွဲ၍
 ပြောရန် အားထုတ်နေသည်။

“သူ့ သေရွာပြန်ဘဝက အဆိုးဆုံး အခြေအနေနဲ့ ပြန်လာတာပဲ။
 ရွာထဲက လူတိုင်းအဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြရတယ်။ အားလုံး စိတ်
 မကောင်း ဖြစ်ကြရတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်စရာ
 ပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တယ်။ သူ့အတွက်
 ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဆီမီးတွေ ပူဇော်ခဲ့တယ်။ ကောင်းရာသုဂတိကို ရောက်ဖို့
 ဆုတောင်းခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ချစ်သူရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကခဲ့၊
 ခုန်ခဲ့ကြတယ်။ ဟော...အခု သူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အေမိရိပဲ
 စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဟာ...အားလုံး ဒီအကြောင်း ပြောကြ၊ ဆိုကြနဲ့ ရှုပ်ထွေး
 ကုန်တာပေါ့”

လူးဝစ္စက ကျွန်တော့်အား မလိုတမာအပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။
 “တချို့ကလည်း ဂျီအာအိုကို ရေနစ်သေသွားတာကမှ ကောင်းသေးတယ်လို့
 ပြောကြတယ်။ တချို့ကတော့ ဟိုနိုင်ငံသားတွေက သူ့ကို ပြန်မပို့ဘဲ
 စောင့်ရှောက်ထားကြရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်
 တို့ ရွာသားတွေအနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ တရားမျှတမှုရှိအောင်တော့ လုပ်ပေးမှ
 ကောင်းမယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂျီအာအိုရဲ့ ဘဝ
 လုံခြုံရေးအတွက် အလုပ်ကလေးတစ်ခု ရှာပေးဖို့၊ အလုပ်ကလည်း သူ့

အတွက် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မယ့် အလုပ်မျိုးဖြစ်ဖို့ စဉ်းစားကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျေးလက်စည်ပင်သာယာရေးရုံးမှာ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား ခန့်လိုက်ကြတယ် ဆိုပါတော့။

“ပထမတော့ ဂျိုအာအိုက လက်မခံဘူး၊ ငြင်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာက လုပ်ကျွေးသမှုပြုရမယ့် အမေအိုကြီးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တခြား တစ်နေရာမှာ အလုပ်ရဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အလုပ်ကို သူ လက်ခံတယ်။ တံမြက်စည်းကို အားပြု ကိရိယာတစ်ခုလို အားလည်း ပြုနိုင်တယ်။ အမှိုက်ကိုလည်း လှည်းနိုင်တယ်။ သူဟာ တံမြက်စည်းကို ဖြည်းဖြည်းပဲ လှည်းတယ်။ လှည်းနေတဲ့အခါမှာ လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်ဘူး။ သူ့အလုပ်သူ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်နေတာပဲ။ တစ်ခါတလေကျတော့ မာရီယာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွာသူ၊ ရွာသားတွေအပေါ် ဒေါသဖြစ်တယ်။

“တစ်နေ့မှာတော့ သူ့အကြောင်း သူတွေ့ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်း မှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံရတယ်။ သူ ရွာပြန်ရောက် ကတည်းက မာရီယာကို သူ မတွေ့ဘူး။ မာရီယာကလည်း တမင်သက် သက်ကိုပဲ သူနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က မာရီယာဟာ လှလှပပ ဝတ်စားပြီး အိမ်က ထွက်လာတယ်။ လည်ပင်းမှာလည်း ပဝါလှလှကလေး စည်းထားတယ်။ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ အားကိုး နိုင်လောက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးဆိုတော့ သားနားပေသပေါ့ဗျာ။ သူ စီးလာတာကလည်း မကြာသေး ခင်ကမှ ဝယ်ထားတဲ့လား။

“ပထမတော့ မာရီယာက မကြည့်ပါဘူး။ နောက်တော့လည်း မနေနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဂျိုအာအိုကို သနားကရုဏာမကင်းတဲ့ မျက်နှာ ထားနဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ဂျိုအာအိုကတော့ သူ့ကို အထင်အမြင်သေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်တယ်လို့ ထင်တယ်။

“မာရီယာလည်း ထွက်သွားရော ဂျိုအာအိုဟာ အကြာကြီးပဲ ငြိမ် ဆိတ်နေတယ်။ နောက်တော့ အလွန် နာကြည်းနေတဲ့လေသံနဲ့ “သူလည်း ဘာထူးလဲ၊ တခြား လူတွေလိုပဲ။ ကျုပ်ဘဝကို မြေမြုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူပဲ။ ကျုပ်

တွေ့မိနေတာ ကြာပြီ။ အခုတော့ ကျုပ် တွေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကိုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”လို့ ပြောသဗျ။

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ ဂျီအာအို”လို့ ကျွန်တော်က မေးမိတယ်။

“အမှတ်တရ ဖြစ်နေမယ့်ဟာတစ်ခု လုပ်မှာပါဗျာ။ ဒါမှလည်း သူတို့ ကျုပ်ကို အမြဲသတိရနေမှာပေါ့၊ သတိရတိုင်းလည်း ရှက်စိတ်ဝင် ကြမှာပေါ့”လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“နောက်နေ့မနက် ကျွန်တော့်ဆိုင် တရုတ်ကပ်မှန်တွေကို ဖွင့်လိုက် တော့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဂျီအာအိုကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ သူဟာ အဲဒီ မြေကွက်လပ်ကို တူးဆွနေတယ်။ ကျောက်ခဲတွေကိုဖော်ပြီး တစ်နေရာကို ပို့တယ်။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ညှိတယ်”

“သူက မစွမ်းမသန်ဖြစ်နေတော့ တူရွင်းတော့ သုံးနိုင်မယ် မထင် ဘူး။ သူ ဘာနဲ့တူးသလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“အဲဒီရို မေ့နေပြီထင်တယ်”ဟု လူးဝစ္စက ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံမှာ တူရွင်းသုံးခဲတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ပေါက်တူးကို အများဆုံး သုံးကြတာ။ ပေါက်တူးကျတော့ လက်ကို အများကြီး အားပြုပြီး လုပ်လို့ရတယ်။ အခုလည်း ဂျီအာအိုက လက်တွေ သိပ်သန်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သူ အလုပ်လုပ်နေတာကို စောင့် ကြည့်မိတယ်။ လုပ်စဆိုတော့ ဘယ်သက်သာမှာလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးအောင် လုပ်သွားတယ်ဗျ။ မြေတွေဟာ မွလာတယ်။ ကျောက်ခဲတွေလည်း မရှိတော့ ဘူး။ နောက်ကျတော့ သူဟာ ရုံးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီသွားပြီး ဆယ့်နှစ်ရာသီပင် အပင်နှစ်ဆယ်ဝယ်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ ရလာတော့ သူ တူးဆွထားတဲ့ မြေပေါ် မှာ စိုက်တယ်။

“အမှန်တော့ ဒါဟာ တိုးတက်မှု တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျီအာအို ကတော့ ဒီတိုးတက်မှုကလေးတစ်ခုဟာ သူ့အတွက် မလုံလောက်သေး ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ သူဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် အများကြီး လေ့လာရဦးမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိနေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ ဖာရိုမြို့က ပြည်နယ်စိုက်ပျိုးရေးခြံကို ဘတ်စ်ကားနဲ့ တစ်ပတ်

နှစ်ကြိမ်သွားပြီး လေ့လာသင်ကြားတယ်။ အဲ နွေဦးလည်း ပေါက်လာရော သူ့မှာ စိုက်ပျိုးမှုဆိုင်ရာ ဗဟုသုတတွေ အများကြီး ရလာပြီ။ သစ်စေ့တွေ ပျိုးပင်တွေလည်း အများကြီး ရှိနေပြီ။

“အဲဒီနှစ်က နွေဦးပေါက်ရာသီဟာ ဂျိုအာအိုအတွက် အသာ ယာဆုံး ရာသီပါပဲ။ သူ စိုက်သမျှအပင်တွေ ပေါက်လာ၊ ရှင်လာတာနဲ့ အမျှ သူ့စိတ်ဟာ ပြောင်းလဲလာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လေးစားတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေဟာ ထင်ဟပ်လာတယ်။ နေ့ရှိသမျှ တစ်နေ့ကုန်၊ တစ်နေ့ခန်း မြေကွက်လပ်ထဲမှာထိုင်ပြီး တူးလိုက်၊ ဆွလိုက်၊ ပျိုးလိုက်၊ ပေါင်းမြက်တွေရှင်းလိုက်၊ ရေလောင်းလိုက်နဲ့ အားလပ်ချိန်ရယ်လို့ မရှိ သလောက်ပဲ။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ စိုက်ထားတဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်တွေကို လည်း ညီနေအောင် ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းနဲ့ လိုက်ဖြတ်တယ်။ သူ လုပ်ကိုင် နေပေမယ့်လည်း သူ့ခြေထောက်ကတော့ နာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ စကား များများ မပြောဘူး။ အောင့်အည်းသည်ခံပြီး သူ့လုပ်စရာ ရှိတာကိုပဲ လုပ်နေ တယ်။

“အကောင်းဆုံး အခြေအနေကတော့ နောင်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ပြည်နယ်စိုက်ပျိုးရေးခြံက လူတစ်ယောက်ဟာ ဂျိုအာအို ရဲ့ ပန်းခြံကို လာကြည့်တယ်။ စိန်ပန်းပြာပင် ၁၄ ပင်လည်း ယူလာပြီး ပေးတယ်။ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ဒီအပင်မျိုးတွေဟာ နှစ်ကြာမှ ကြီးလာ၊ ပွင့်လာကြတဲ့ အပင်မျိုးတွေဆိုတာ အေမိရိုလည်း အသိပဲ။

“တကယ်တော့ အခု အေမိရို မြင်နေရတာတွေဟာ အချိန်တွေ အများကြီးကြာမှ ဖြစ်ထွန်းလာရတာတွေပါ။ ဂျိုအာအိုက ပန်းဥယျာဉ်ကို ဖန်တီးတယ်။ ပန်းဥယျာဉ်က ဂျိုအာအိုကို ပြန်ပြီး ဖန်တီးပေးတယ်။ အပြန်အလှန်ပေါ့။ ဂျိုအာအိုက သူတော်စင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ သူဟာ မာရီယာကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင် ကလောက်တော့ မပြင်းထန်တော့ဘူး။ သူ့မှာ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတနဲ့ နားလည်မှုတွေ အများကြီးရှိလာပြီ။ အခုဆိုရင် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ပေါ်တူဂီ ကဗျာဆရာကြီး ကားမိုစ်ရဲ့ တေးကဗျာတွေကိုတောင် ဖတ်နေပြီ”

လူးဝစ္စသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် လက်ကို

မြောက်၍ ပန်းခြံထဲမှ လူတစ်ယောက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟိုမှာ မြင်လား၊ အဲဒါ သူပဲ”

“ဘာ” ဟု ကျွန်တော်က တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။ “အဲဒီ အဘိုးကြီးဟာ ဂျီအာအိုလား”

“အို...သူက ကျွန်တော့်လောက် မအိုသေးပါဘူး” ဟု လူးဝစ္စက ပြုံးရယ်ပြီး ပြောသည်။ “သူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး ဘဝဒဏ်ခံရလို့ အိုစာကျနေတာပါ။ အေမိရိ သူ့ဆီသွားပြီး စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက် မပြောချင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ခင်းလမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ ပန်းရနံ့များ တသင်းသင်း ပျံ့နေသည့် ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျီအာအိုသည် ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူသည် အရပ်ပုပု၊ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် ပုံပန်းမကျ မလှမပ ဖြစ်သည်။ အနားပြန်ပြန် ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးဆောင်းထားသည်။ အရောင်လွင့်နေသည့် ရှုပ်အင်္ကျီအပြာ ဝတ်ထားသည်။ ခြေတစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်ဖြင့် လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သူ လမ်းလျှောက်ပုံသည် သနားစရာလည်း မရှိ။ သူ့ကိုယ်သူ သနားနေဟန်လည်း မပေါ်။ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာ၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုက အရာရာကို လွှမ်းခြုံ စိုးမိုးထားသည်။ လူးဝစ္စက သူ့အား စကားပြောနေစဉ်အတွင်း သူ့ အကြည့်သည် ကျွန်တော့်ထံမှ ရွေ့မသွား။ ထို့နောက် အေးဆေးသောအပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။

ဤလို လူစားတစ်ယောက်အား ဘယ်လိုစကား ပြောရပါမည်နည်း။ သာမန်ပြောနေကျ ချီးကျူးစကားမျိုး ပြောရုံမျှဖြင့် လုံလောက်မည် မဟုတ်။ အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်မှုဖြင့် ချီးမွမ်းစကား ပြောခြင်းသည် ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့် အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်၏။ ကျွန်တော် လူးဝစ္စဘက်လှည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဗျာစာဆိုကြီး ကားမို့စ်လိုပဲ။ သူလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီလို့ သူ့ကို ပြောပြပေးပါ”

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ကြယ်များလင်းနေသည့် ကောင်းကင်

ပြာပြာအောက်ရှိ အိမ်ခေါင်မိုး ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ ယနေ့ ပန်းခြံထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့်လူ၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် မျက်စိ ထဲက မထွက်။ ဤလောကတွင် မသန်စွမ်းမှုများကို အောင်နိုင်သူများ အများအပြား ရှိနေလိမ့်မည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါ။ ဤကြားထဲမှပင် ဂျီအာအိုဂျာဆင်တို့၏ “တစ်ဖန် ပြန်၍ ရှင်သန်လာမှု”သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်။ သူ၏ ပြန်လည် ရှင်သန်မှုသည် ရှေးလည်း အလွန် ဆန်သည်။ စိတ်နှလုံးကိုလည်း ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိစေသည်။ ရှားရှားပါးပါး နိုင်လွန်းလှသော စိတ်စေတနာ၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် သူသည် အလွန် သဘာဝကျသော အရာတစ်ခုကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဖန်တီးတည်ဆောက်မှုသည် ပြန်လည် ရှင်သန်မှု တစ်ခုတည်း ကိုသာ ရည်ညွှန်းဖော်ဆောင်သည် မဟုတ်။ နာကျင်မှုဝေဒနာမှ ပေါက်ဖွား လာသည့် “အလှ”ကိုလည်း ဖော်ပြနေပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ သင်ခန်းစာကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်မှာ သံသယ ဝင်ဖွယ် မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ရောဂါကို နေစာလုံ၍ ပြုစုကုသရင်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပြန်၍ သနားကြင်နာခဲ့သည်မှာ သီတင်းပတ် ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ပျင်းရိငြီးငွေ့သော အလေ့အထကိုပင် ရရှိနေခဲ့ပြီ။ အခုဆိုလျှင် မြောက်အရပ်သို့သွား၍ အလုပ်ပြန်ဝင်ရန် အချိန်ကျနေပြီ။ သို့တစေလည်း ယင်းပန်းဥယျာဉ် တည်ဆောက်မှုမျိုးမှ သင်ခန်းစာယူရမည့် အစား အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အားပေးခြင်း၊ လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းခြင်း စသည်များကိုသာ အချိန်ကုန်ခံ၍ ပြုနေရဆဲ ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော် သိခဲ့၊ မြင်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်တွင် အလွန် နက်ရှိုင်း သော ဩဝါဒတစ်ခု ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် သတိပေးမှု တစ်ခုဟုလည်း ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကျွန်တော်တို့၏ ပန်းဥယျာဉ်များကို ပြုစုပျိုးထောင် တည်ဆောက် ရန် လိုအပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွင် ရှိနေသည့် စွမ်းရည်သတ္တိများကို အစွမ်းကုန် အသုံး ချ၍ လူအများ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် ကျွန်တော် တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ အသုံးဝင်အောင် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကြိုးပမ်းသွား

ကြမည်ဆိုပါက လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ထိုက်တန်သောလူများ ဖြစ်သည်ကို သက်သေထူရာ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

The Resurrection of Joao Jacinto
by A. J. Cronin.
(သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ)

မြင်းသည်တော်

ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးကြီး စတင်ဖြစ်ပွားလာချိန်တွင် ပရပ်ရှား တို့သည် ပြင်သစ်တို့အား စစ်ကြေညာကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ် တို့ဘက်မှ အရေးနိမ့်နေသဖြင့် ပရပ်ရှားတို့သည် ဂျာမိန်းနယ်အတွင်းသို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခြေအနေသည် ပြောင်းလဲသွားလိမ့် မည်ဟု မည်သူကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ကြချေ။ မကြာခင် နှစ်များအတွင်း ပြင်သစ် တို့က အပေါ်စီးရကာ ပရပ်ရှားနယ်မြေထဲသို့ ပြန်လည်၍ အလည် အပတ် ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးမိခဲ့ကြပေ။ ထိုအချိန်က အောင်နိုင် သူများဖြစ်နေသော ပရပ်ရှားတိုင်းသည် ရန်သူ့နယ်မြေအတွင်း၌ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားသော စစ်သားများအဖြစ် နေထိုင်ကျင့်ကြံခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။

ဤသို့ဖြင့် ထိုအချိန်အခါက လူဆိုး၊ လူပေတစ်ဦးဖြစ်သော ပရပ် ရှား မြင်းသည်တော် စစ်သားတစ်ယောက်သည် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင် လျက်ရှိသော ပြင်သစ်အရပ်သားတစ်ဦး၏ အိမ်ထဲသို့ အတင်းအဓမ္မ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်ပိုင်ဆိုင်သော ငွေအားလုံးနှင့် တန်ဖိုးကြီးသော အဖိုးထိုက်၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို လုယူသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အိမ်ပိုင်ရှင်အိပ်ရာနှင့် အိပ်ရာခင်းလှလှကိုပင် ချန်မထားဘဲ သိမ်းယူခဲ့ လေသည်။

ထိုစစ်သားသည် အိမ်ရှင်လင်မယားကိုလည်း အနိုင်ကျင့်သည်။ နှိပ်စက်ကလူ ပြုသည်။ စော်ကားမော်ကား လုပ်သည်။ အိမ်ရှင်လင်မယား၏ အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ် သားငယ်သည် ကြမ်းပေါ်၌ ခူးထောက်၍ ထိုင်ကာ အိပ်ရာနှင့် အိပ်ရာခင်းကို သူ့မိဘများအား ပြန်ပေးပါရန် အသနားခံသည်။

စစ်သားသည် သူငယ်၏ စကားကို နားမဝင်၊ သနားကြင်နာခြင်းလည်း မရှိ။ ခူးထောက်ထိုင်နေသော သူငယ်အား လက်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းပစ်သည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်၏ သမီးသည် စစ်သား၏ ဘောင်းဘီစကို ဆွဲ၍ သူမ၏ မောင်ငယ်အား ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်။ သို့သော်လည်း စစ်သားသည် မိန်းကလေးအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ အိမ်ပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားသည်။ ခြံတွင်းထဲရှိ ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ လုယက်တိုက်ခိုက်ထားသော ပစ္စည်းများကိုယူ၍ အိမ်ဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီ။ စစ်သားသည် တပ်မှ အငြိမ်းစားယူကာ ဆီလီစီယာနယ် နှစ်ဆီမြို့၌ အခြေချ၍ နေထိုင်ခဲ့၏။ တစ်ချိန်က သူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို လုံးဝ သတိမရတော့ပေ။ ထိုအရေးကိစ္စသည် နှစ်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မြက်ပင်များအောက်သို့ ရောက်သွား ခဲ့ပြီဟုပင် ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

သို့တစေလည်း ၁၈၀၆ ခုနှစ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်။ ပြင်သစ်တို့သည် စစ်အောင်နိုင်သူများ ဖြစ်လာသည်။ ပြင်သစ်တပ်များသည် နှစ်ဆီမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ တစ်ညနေခင်းတွင်မူ ပြင်သစ်တပ်ကြပ် လူငယ်တစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ နေအိမ်တွင် လာရောက် စခန်းချသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း ကောင်းစွာ ဧည့်ခံပြုစုသည်။ ပြင်သစ်တပ်ကြပ်ကလည်း သူ့တပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ လူကြီးလူကောင်း အကျင့်အကြံအတိုင်း ပြုမူနေထိုင်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တပ်ကြပ်သည် နံနက်စာစားရန် ဆင်းမလာချေ။ အမျိုးသမီးကမူ “သူ အိပ်ရာက မနိုးသေး”ဟု ထင်သည်။ သူမသည် ကော်ဖီများ အေးကုန်မည်စိုးသဖြင့် ကော်ဖီအိုးကို မီးဖိုပေါ်၌ တင်ထား

သည်။ အချိန်အတော်များများ ကုန်သွားသည့်အထိ အပေါ်ထပ်မှ ဧည့်သည် ဆင်းမလာသည့်အခါ အမျိုးသမီးသည် အပေါ်ထပ်ရှိ ဧည့်သည်၏ အခန်း ဆီသို့ တက်သွားပြီး အသာအယာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် တပ်ကြပ်လူငယ်သည် လက်နှစ်ဖက် ပိုက်၍ ထိုင်နေသည်။ သူသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင် ထားရသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် သက်ပြင်းတရှူးရှူးလုပ်ကာ မှိုင့် တိုင် တိုင်၊ ငိုငိုတိုင်တိုင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ကိုပဲ လွမ်းနေလို့လား၊ သို့မဟုတ် ဝမ်းနည်းစရာ တစ်ခုခုနှင့် ကြုံနေရလို့လား၊ အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးကြီး ရောက်လာသည်ကိုပင် သူ မမြင်။

အမျိုးသမီးသည် လူငယ်အနီးသို့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက် သွားပြီး...

“တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု မေးသည်။

တပ်ကြပ်လူငယ်သည် အမျိုးသမီးအား မော့ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာထားသည် ငိုချလိုက်တော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ ညက အိပ်ခဲ့ သော အိပ်ရာပေါ်မှ အိပ်ရာခင်းသည် ဂျာမိန်းနယ်မှ သူ့မိဘနှစ်ပါးပိုင်ဆိုင် သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်ခန့် က သူတို့သည် ပစ္စည်းအမြောက်အမြား ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လည်း မိမိတို့ မိသားစုသည် ဆင်းရဲမွဲတေသွားခဲ့ကြရကြောင်း၊ ဤအိပ်ရာ ခင်းကို မြင်သည့်အခါ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အားလုံးကို ပြန်လည် သတိရကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရကြောင်းစသည်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

သူသည် ထိုအချိန်က ပရပ်ရှားစစ်သား လုယူတိုက်ခိုက်ခဲ့သော လူ၏ သားဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် အခုအချိန်ထိ အိပ်ရာခင်းကို မှတ်မိ နေသေးကြောင်းနှင့် အိပ်ရာခင်းလေးပေါ်မှ အပ်ချည်အနီရောင် အမှတ် အသားကလေးများမှာ မိမိ၏မိခင် ထိုးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းများကိုပါ ထပ်မံ ၍ ရှင်းပြခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်လူငယ်၏ စကားများကို ကြားသည့်အခါ အမျိုးသမီး

သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩလျက် ရှိ၏။ ထိုအိပ်ရာခင်းကို သူမသည် မြင်းသည် တော် စစ်သားတစ်ဦးထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစစ်သားမှာ ယနေ့ အထိ နစ်ဆိမြို့မှာပင် နေထိုင်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအိပ်ရာခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူမတွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

ပြင်သစ်တပ်ကြပ်သည် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှထကာ ယူနီဖောင်းကို ယူဝတ်ပြီး ထိုမြင်းတပ်သား၏ နေအိမ်သို့သွားသည်။ မြင်းတပ်သားကို မြင်သည့်အခါ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ တစ်ချိန်က သူ့မိဘများအား နှိပ်စက်ကလူပြုကာ လုယက်သွားသူပေတည်း။

“ခင်ဗျား မှတ်မိသေးရဲ့လား”

ဟု လူငယ်တပ်ကြပ်က ထိုစစ်သားလူထွက်အား မေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်တုန်းက ခင်ဗျားဟာ ဂျာမိန်းနယ်ထဲက အပြစ် လုံးဝမရှိတဲ့ အရပ်သားတစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်ပြီး သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို လုယူသွားခဲ့တယ်လေ။ ခင်ဗျား လုယူသွားတာက အိပ်ရာနဲ့ အိပ်ရာခင်းကိုတောင် ချန်မထားခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ရှစ်နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အစ်မကိုကော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

ပထမတွင် မြင်းသည်တော် စစ်သားလူထွက် အဘိုးအိုသည် မခိုင်လုံသော ဆင်ခြေဆင်လက်များကိုပေးရန် အားထုတ်လျက်ရှိ၏။ စစ်ဖြစ်နေချိန်တွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း မဖြစ်နိုင်သည်ကို လူတိုင်းပင် သိကြကြောင်း၊ တစ်ယောက်က မလုလျှင် နောက်တစ်ယောက်က ဝင်လုမည်သာဖြစ်၍ ကိုယ်က လက်ဦးအောင် လုယူကြရကြောင်း လျှောက်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ပြင်သစ်တပ်ကြပ်မှာ မိမိ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့သော လူနှစ်ဦး၏ သားမှန်း မှတ်မိသည့်အခါ သူ ရက်စက်ယုတ်မာစွာ ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သော ကလေးမကိုပါ သတိရလာသည်။ သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ပြင်းစွာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သော်လည်း စကားပြောနိုင်ဖို့ ဝေးစွာ အသံပင် မထွက်နိုင်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့နှုတ်မှ...

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟူသော စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ “ငါ တောင်းပန်နေလို့လည်း အပိုပဲ နေမှာပါ” ဟု တွေးနေမိ၏။

သာမန်အားဖြင့် တွက်မည်ဆိုပါက ပြင်သစ်စစ်သားသည် မြင်းသည်တော် စစ်သားလူထွက်အား သူ့စစ်ဓားဖြင့် အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ပစ်လိမ့်မည် ဟု ထင်မှတ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ လူတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားသည် လှုပ်ရှားနေပြီး ကွဲကြေလုနီးပါးမျှ နာကျင်နေပြီဆိုပါက လက်စားချေနိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်တတ်၏။

တကယ်တော့ လက်တုံ့ပြန်ခြင်းသည် အလွန် သေးသိမ်ပြီး စက်ဆုတ်ဖွယ်ကောင်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ လူငယ်သည် “တို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ” ဟု တွေးသည်။ မကောင်းမှုကို မကောင်းမှုဖြင့် တုံ့ပြန်လိုစိတ် မရှိ။

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ဆိုးယုတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ဟု လူငယ်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် မိဘတွေက ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ လိုမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အစ်မကို ခင်ဗျား ရေတွင်းထဲပစ်ချလို့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော့်အစ်မက ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်းလိုမှာပဲ။ ဒါတွေအားလုံးအတွက်ကတော့ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ”

စကားအဆုံးတွင် လူငယ်သည် မြင်းသည်တော် စစ်သားလူထွက်အား လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိတို့ဘဲ ပြန်လည် ထွက်သွားခဲ့သည်။ လူငယ်၏ နှလုံးသားသည် စောစောကလို ပူလောင်ခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ ပြန်လည်၍ အေးမြကြည်လင်သွားသည်။

စစ်သားလူထွက် အဘိုးအိုသည် သူ့အပြစ်အတွက် ကမ္ဘာပျက်ခါနီး နောက်ဆုံးနေ့အထိ စောင့်ရတော့မည်ဟု ထင်၏။ ထိုနေ့ကျမှ ဘုရားသခင်သည် သတ္တဝါများအပေါ်၌ အပြစ်အားလုံးအတွက် အပြစ် ရှိ၊ မရှိ

အဆုံးအဖြတ်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေ့၊ ထိုရက်၊ ထိုအချိန်မှစ၍ စစ်သားလူထွက် အဘိုးအို၏စိတ်သည် တစ်နာရီ၊ တစ်မိနစ်မျှပင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းခြင်း မရှိ။ ထို့နောက် သုံးလမျှအကြာတွင် သူ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

The Hussar by Johonn Peter Hebel.

(မိုးဂျာနယ်၊ ၁၉၉၈၊ စက်တင်ဘာ)

ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြရာဝယ်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ဆွီဒင် နိုင်ငံ ဖာလွန်မြို့ကလေး၌ လူငယ် သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက် သည် သူနှင့် စေ့စပ်ထားသည့် မိန်းမချောကလေးအား အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက် လျက် ရှိ၏။ သူ့နှုတ်မှ ပြောသင့်သည့် စကားများကိုလည်း ပြောလျက်ရှိ သည်။

“စိန့်လူစီ ပွဲတော်နေ့ကျရင် မောင်တို့ရဲ့အချစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပြုပေးမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် မောင်တို့နှစ်ဦးဟာ လင် ရယ်၊ မယားရယ်လို့ဖြစ်လာပြီး ကိုယ်ပိုင်အသိုက်ကလေးတစ်ခုကို တည် ဆောက်နိုင်ကြတော့မှာပါ”

မိန်းမချောကလေးကလည်း အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည့် အပြုံး ဖြင့် သူ့ချစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်၍ “အဲဒီအချိန်ကျရင် အေးချမ်းသာယာ မှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ တွဲမိလာမှာပေါ့။ ကျွန်မအဖို့မှာတော့ ရှင်ဟာ ဒီလောကထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးလူပါ။ ရှင်မရှိရင် ကျွန်မ အတွက် သုသာန်မြေကလွဲပြီး နေရာ တခြားနေရာ မရှိပါဘူး” ဟု ပြန် ပြောလေသည်။

စိန့်လူစီပွဲတော်နေ့မတိုင်မီ ရက်အနည်းငယ်ခန့်အလိုတွင် သင်းအုပ်

ဘုန်းကြီးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ရောက်လာကြသူများအား မေးသည်။

“ဟို...သူငယ်နဲ့ သူငယ်မတို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ။ အခုထက်ထိလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို မတွေ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိကြသလား။”

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းက လူငယ်သည် အနက်ရောင် အလုပ်သမား ဝတ်စုံဝတ်၍ မိန်းမပျို၏အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုခေါက်၍ မိန်းမပျိုအား မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုအား မင်္ဂလာညခင်းပါဟု နှုတ်ဆက်ရန် ပြန်မလာတော့ချေ။ သတ္တုတွင်းမှ လုံးဝ ပြန်ရောက်မလာခြင်း ဖြစ်၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့မနက်က မိန်းမပျိုသည် ဘေးပတ်လည်မှာ အနီရောင် အနားသတ်ထားသည့် အနက်ရောင်ခေါင်းစည်းပဝါတစ်ထည်ကို ချုပ်သည်။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့တွင် သတို့သားဆင်ယင်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သတို့သားလောင်း လူငယ်သည် လုံးဝ ပြန်ရောက်မလာပေ။ မိန်းမပျိုသည် သူ့ချစ်သူ လူငယ်အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ငိုကြွေးသည်။ သူမအဖို့ သူသည် ဘယ်သောအခါမှ မေ့မရသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ လစွဘွန်းမြို့သည် ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ခုနစ်နှစ် စစ်ပွဲကြီးသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပထမမြောက် ဖရန်စစ်ဘုရင် နတ်ရွာစံသည်။ ပိုလန်နိုင်ငံသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာကွဲသွားသည်။ အမေရိကသည် ကိုလိုနီဘဝမှ လွတ်လပ်သွားသည်။ ပြင်သစ်နှင့် စပိန်တို့သည် ဂျီဘရော်တာ ခံတပ်ကို မသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ တူရကီတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတိန်း၏ တပ်များအား ဟန်ဂေရီနိုင်ငံတွင် ပိတ်ဆို့ထားခဲ့သည်။ ဧကရာဇ် ဂျိုးဇက် နတ်ရွာစံခဲ့သည်။

ဆွီဒင်နိုင်ငံ ဘုရင် ဂတ်စတမ်သည် ဖင်လန်နိုင်ငံအား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး ပေါက်ဖွားလာသည်။ ဗြိတိသျှတို့က ကိုပင်ဟေဂင်ကို လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ လယ်သမားများသည် စိုက်ပျိုးချိန် စိုက်ပျိုး၍ ရိတ်သိမ်းချိန်တွင် ရိတ်သိမ်းကြသည်။ ဂျုံစက်ပိုင်ရှင်များကလည်း ဂျုံများကို ဆက်လက်၍ ကြိတ်ကြ

သည်။ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းရှင်များသည်လည်း သတ္တုတွင်းများကို ဆက်လက် တူးဖော်ကြသည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ဖြစ်ရပ်ပေါင်းမျိုးစုံသည် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားလျက် ရှိ၏။ ၁၈၈၉ ခုနှစ် ဇွန်လထဲတွင် ဖာလွန်မြို့မှ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများသည် စိန့်ဂျွန်ပွဲတော်နေ့ ကျရောက်ခါနီး ရက်ပိုင်းခန့်အလိုတွင် မြေအောက် ပေခြောက်ရာအနက်ရှိ တွင်းသစ်တစ်တွင်း တူးကြသည်။ ထိုအခါ မြေအောက်၌ လူငယ်တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ကြ ရ၏။ သူ့အလောင်းတွင် သံဓာတ်နှင့် ကန့်ဓာတ်များ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေ၍လား မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပျက်စီးချို့ယွင်းခြင်း မရှိသေး။ သူ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် အသက်တို့ကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်း၍ ရ၏။ အလောင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှာရီခန့်ကမှ သေဆုံးသွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

လူငယ်၏အလောင်းကို အလုပ်သမားများက တွင်းပေါ်သို့ သယ်တင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ဖခင်၊ သူ့မိခင်၊ သူ့ဆွေမျိုးဉာတိများနှင့် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများမှာ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ လူငယ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို မသိကြရပေ။ နောက်ဆုံးတွင် အလောင်းတွေ့ရှိသည် ဟူသော သတင်းကို ကြားသဖြင့် လူငယ်နှင့် စေ့စပ်ထားခဲ့သော အမျိုးသမီးသည် ထိုနေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ချစ်သူအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီး လုံးဝ ပြန်မလာနိုင်တော့သည့် လူငယ်၏ ကြေကွဲစရာအဖြစ်ကို လူအားလုံးက သိလာခဲ့ကြရလေ၏။

တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြူဆွတ်နေပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးသည် တောင်ငှေးတစ်ချောင်းကို အားပြုကာ ကတုန်ကယင်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူ့ အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသော လူငယ်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် အလောင်းဆေးနား၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ အလောင်းကို တယုတယ ဖက်ထားသည်။ သူသည် အချိန်အတော်ကြီး ကြာသည်အထိ အလောင်းကိုဖက်ကာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းနှင့် နှလုံးကြေကွဲခြင်းဒဏ်ကို ခံစားရသည်။ ထို့နောက် သူ၏ အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။

“ဒီအလောင်းဟာ ကျုပ်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ လူငယ်ရဲ့အလောင်းပါ။ သူ ပြန်ရောက်အလာကို မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ စောင့်နေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို သနားလို့ သူ့ကို နောက်တစ် ကြိမ် ကြည့်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတာပါပဲ။ ကျုပ် မသေခင်ကလေးမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့်ခွင့်ရခြင်းပါပဲ။ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ပွဲမလုပ်ခင် တစ်ပတ်အလိုမှာ သူဟာ မြေတွင်းထဲကို ဆင်းသွားခဲ့တာပါ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး သူဟာ လုံးဝ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။”

သူ့ဆေးမှ ရပ်၍ နားထောင်နေကြသူများသည် သူ့ဇာတ်ကြောင်း ကို ကြားသည့်အခါ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ် ကျော်က သတို့သမီးလောင်းဖြစ်ခဲ့သော ဤအဘွားအိုသည် နုနယ်ပျိုမျစ် သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့မည်မှာ မလွဲ။ အခုတော့လည်း အိုမင်း ရင့်ရော်ကာ ဆံဖြူသွားကျိုး အဘွားအိုတစ်ယောက်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက် နေရှာပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ရင်ထဲ၌ရှိနေသည့် အချစ်ကတော့ နုပျို ရှင်သန်ဆဲဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ အခုလို ချစ်သူအလောင်းကို ပြန်မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူ့ရင်ထဲ၌ မျိုသိပ်ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သော အချစ် စိတ်သည် ပြန်လည် နိုးထလာသည့် အရိပ်အငွေ့များကို မြင်နေရ၏။ ရပ်ကြည့်နေကြသူများထဲမှ အချို့သည် မျက်ရည်စိုရုံမျှ စိုကြသော်လည်း အချို့ကတော့ မျက်ရည်ကျကြလေသည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ချစ်စိတ်သည် ရှင်သန်လန်းဆတ်နေသော်လည်း သူ့ချစ်သူ လူငယ်ကတော့ ပြုံး၍မကြည့်နိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် အဘွား အိုသည် လူငယ်၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ရန်အတွက် သုသာန်၌ ပြင်ဆင် မှုများ ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း အလောင်းကို သူ့တဲသို့ သယ်ယူသွားသည်။ အမှန် တကယ်တော့လည်း ဤလူငယ်သည် မိမိအား ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ထို အခွင့်အရေးကို ရထိုက်သည်ဟု အဘွားအို ယူဆထားသည်မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူငယ်အား မြေမြှုပ်ရန် တွင်းတစ်တွင်း အသင့်တူးပြီးပြီဖြစ်၍ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများသည် အလောင်းကို လာသယ်ကြသည်။ အဘွားအိုသည် သေတ္တာတစ်လုံးကို သော့တစ်ချောင်း

ဖြင့် ဖွင့်၍ အထဲမှ အနီရောင် အနားကွပ်ထားသည့် အနက်ရောင် ပိုးစည်း ပဝါကလေးကို ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် လူငယ်၏ လည်ပင်းတွင် တယု တယ စည်းပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တနင်္ဂနွေဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ မင်္ဂလာပွဲနေ့အတွက် ပြင်ဆင်သလို ပြင်ဆင်ထားသည်။ ပြီးတော့ အလောင်း သယ်ယူသွားသူများ၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။

လူငယ်၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်နေချိန်တွင် အဘွားအိုက “စိတ်ချ လက်ချနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးသာ အိပ်ပါတော့” ဟု ပြောသည်။ “ရှင့်အဖို့ တော့ အချိန်က မကြာလိုက်ဘူးပေါ့။ ကျွန်မမှာကတော့ အခုအချိန်ထိ လုပ် စရာ၊ ကိုင်စရာလေးတွေ အနည်းအကျဉ်း ကျန်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ကျွန်မ ရှင့်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့မှာပါ။ အဲဒီကျတော့မှ ထပ်ပြီး ဆုံကြသေးတာပေါ့”

အဘွားအိုသည် သုသာန်တွင် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သုသာန်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှကြည့်သည်။

Unexpected Reunion
by Johann Peter Hebel.
(မိုးဂျာနယ်၊ ၁၉၉၈၊ နိုဝင်ဘာ)

သစ်တစ်ပင်၊ ကျောက်တစ်တုံး၊ တိမ်တစ်လိပ်

ထိုနေ့မနက်က မိုးအဆက်မပြတ် ရွာနေသဖြင့် အမှောင်ထုသည် မပြယ်သေး။ လမ်းဘေး ကဖီဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူငယ်လေး၏ ခရီးစဉ်သည် ပြီးဆုံးလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ရန် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ဤကဖီဆိုင်သည် ညလုံးပေါက်ဖွင့်သော “မိုးလင်းဆိုင်”ဖြစ်၍ လီအိုအမည်ရှိ ကော်တစ်ရာကပ်စေးနှင့် လူတစ်ယောက်ပိုင် ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းပေါ်၌ နေရခြင်းထက် ကဖီဆိုင်ထဲရောက်လာရခြင်းသည် ပိုမို၍ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်း၏။ ဆိုင်၏ ကောင်တာရှေ့ဘက် မျက်နှာစာတွင် စစ်သားနှစ်ယောက်နှင့် ဝါဂွမ်းစက်ရုံမှ ချည်ငင်လုပ်သားသုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။ ကောင်တာ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာခွက်ပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်လျက် ရှိလေသည်။

သူငယ်သည် လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်သဖွယ် ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်သည့်အခါ သူသည် မေးသိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်၍ နားရွက်များပေါ်၌ အုပ်နေသည့် အအုပ်များကို ဖယ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှ လူများက သူ့အား စကားပြောလျှင် မကြားရမည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကော်ဖီကို သောက်နေရင်းက သူ့အား တစ်ဦးတစ်ယောက်က စကားပြောလေမလားဟု မျှော်လင့်တောင့်တလျက် ရှိ၏။

သို့သော်လည်း ယနေ့နံနက်တွင် ဆိုင်ရှင် လီအိုသည် သူ့အားဆီး၍ စကားပြောဖို့ ဝေးစွာ သူ့မျက်နှာကိုပင် မကြည့်။ တခြား ဘယ်သူကမှလည်း စကားမပြော။ သူသည် ကော်ဖီဖိုးကိုပေးကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူတစ်ယောက်က သူ့အား စကားလှမ်းပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“သားရေ...ဟေး...သား”

သူငယ်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထောင့်ထဲ၌ ထိုင်နေသော လူကြီးက သူ့အား လက်ညှိုးတင်ခေါက်ခေါက်လုပ်၍ ခေါင်းကိုညိတ်၍ ခေါ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဘီယာခွက်ပေါ်၌ မဟုတ်တော့။ သူ့မျက်နှာထားသည် အလွန်ပျော်ရွှင် မြူးထူးနေဟန် ပေါက်နေသည်။ ထိုလူသည် အရပ်ရှည်၍ အသားအရောင်က ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ နိုင်လွန်းလှ၏။ နှာခေါင်းကကြီးပြီး ဦးခေါင်းမှ ဆံပင် လိမ္မော်ရောင်သည် အရောင်အဆင်းတောက်ပခြင်းမရှိ။

“ဟေ့...သား၊ လာပါဦးကွ၊ ဒီကို...”

သူငယ်သည် ထိုလူထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူငယ်မှာ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း အသက်နှင့်မလိုက်အောင် ခန္ဓာကိုယ်က သေးကွေးပိန်လှီလှသည်။ သတင်းစာအိတ်ကြီးကို ထမ်းရလွန်းသဖြင့် ပခုံးတစ်ဖက်သည် ကျန်တစ်ဖက်ထက် နိမ့်နေသည်။ မျက်နှာပိန်ချောင်ချောင်တွင် မှည့်ပြောက်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံက တော့ တကယ့်ကလေးမျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ မစ္စတာ”

ထိုလူသည် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သတင်းစာပို့သမား သူငယ်၏ ပခုံးထက်သို့ လှမ်းတင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် မေးစေ့ကိုကိုင်၍ မျက်နှာကို တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ဆွဲလှည့်ပြီး ကြည့်သည်။ သူငယ်က ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲ”

သူငယ်၏ အသံသည် စူးစူးရှရှနိုင်လွန်းလှ၏။ သူ့အသံကြောင့် ဆိုင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုလူကတော့ စကားတစ်ခွန်းကို

အာလေး၊ လျှာလေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောသည်။

“ငါ မင့်ကို ချစ်တယ်ကွာ”

ကောင်တာ မျက်နှာစာတစ်လျှောက်၌ ထိုင်နေသော လူများက ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။ မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ကာ ဆေးတစ်ဖက်သို့ ရွှေ့သွားသော သူငယ်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူငယ်သည် ကောင်တာ နောက်မှ လီအိုမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ လီအိုက သူ့အား ပြန်ကြည့် ကာ စပ်ဖြဖြ လုပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း စားပွဲမှလူသည် သူ့စကားကို အလေးအနက် ထားဟန် ရှိ၏။

“ငါ မင့်ကို ပြောင်နောက်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်” ဟု ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ “ထိုင်ပါဦးကွာ၊ ငါနဲ့အတူ ဘီယာသောက်ပါလား၊ ငါ့မှာ မင်းကို ရှင်းပြစရာတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ”

သူငယ်သည် စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကောင်တာ ရှေ့မှ လူများဆီသို့ မသိမသာ ခိုးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ” ဟု မေးနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း လူများ၏ အာရုံသည် သူတို့၏ ဘီယာနှင့် မနက်စာများအပေါ် ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်၍ သူငယ်အား အရေးမလုပ်ကြတော့ချေ။ လီအိုသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် နွားနို့ကရားကို ကောင်တာပေါ် ချလိုက်သည်။

“သူက အရွယ်မရောက်သေးဘူး၊ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု လီအိုက ရေရွတ်သည်။

လူကြီးသည် ခွေးခြေပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ နောက် အိတ်ကပ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ သူ့လက်ဖဝါးပေါ်တင်၍ သူငယ်အား ပြသည်။

“သတိထားပြီး သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောသည်။

သူငယ်က စိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူ၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် သတိထားပြီး ကြည့်စရာဟူ၍ ဘာတစ်ခု မရှိ၊ သူ၏ ကြီးမားသော လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသာလျှင် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာသည် မှန်တုန်တုန်

ဝါးတားတား၊ ဦးထုပ်နှင့် အဝတ်အစားများကိုသာလျှင် ပီပြင် ပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။

“မင်း မြင်လား” ဟု ထိုလူက မေးသည်။ သူငယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုလူသည် ဓာတ်ပုံနောက်တစ်ပုံကို သူ့လက်ဖဝါးပေါ် ထပ်တင်ပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် ကမ်းခြေတစ်နေရာ၌ ရပ်နေသည်။ ရေကူးဝတ်စုံကြောင့် ဗိုက်ကြီးစူထွက်နေသည်ကိုသာ အထင်အရှား မြင်နေရ၏။

“မင်း သေသေချာချာ မြင်ရဲ့လား” ဟု မေးကာ သူ့ကိုယ်ကို သူငယ်ဘက်သို့ တိုးလိုက်ပြီး...

“မင်း သူ့ကို အရင်က မြင်ဖူးသေးလား” ဟု ထပ်မေးသည်။

သူငယ်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ ထိုလူကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း... မမြင်ဖူးဘူး” ဟု ဖြေသည်။

“အေး... အေး”

ထိုလူသည် ဓာတ်ပုံပေါ်မှ ဖုန်မှုန့်များကို ဖူးခနဲ မှုတ်လိုက်ကာ နှစ်ပုံစလုံးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အဲဒါ ငါ့မိန်းမပေါ့ကွ” ဟု ပြောသည်။

“သူ သေသွားပြီလား” ဟု သူငယ်က မေးသည်။

ထိုလူက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါ၍ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့စေ့ အံကို ကြိတ်ထားသည်။ အဝေးကြီးမှ လှမ်းပြောနေသည့် လေသံမျိုးဖြင့် “မသေဘူးကွ” ဟု ဖြေသည်။ ထို့နောက် “ငါ ရှင်းပြမယ်ကွာ” ဟု ထပ်ပြောသည်။

ထိုလူ၏ ရှေ့တည့်တည့် ကောင်တာပေါ်၌ ချထားသည့်ဘီယာခွက်မှာ အသေးစားမဟုတ်၊ အညိုရောင်ကိုင်းခွက်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘီယာခွက်ကိုယူ၍ မမော့ဘဲ သူ့မျက်နှာကို ခွက်နှုတ်ခမ်းတွင် အပ်ထားသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဘီယာခွက်ကို မ,ကာ တစ်ငုံမျှ သောက်သည်။

“တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ဘီယာခွက်ထဲ နှာခေါင်းကြီး နစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ အဲသလိုများ နှာခေါင်းနစ်သွားလို့ကတော့ ခင်ဗျား မသာဖြစ်မှာ သေချာတယ်” ဟု လီအိုက ပြောသည်။

သတင်းစာပို့သော သူငယ်သည် လီအိုအား အချက်ပြရန် အား ထုတ်သည်။ ထိုလူက သူ့အား ကြည့်မနေသောအချိန်တွင် မျက်နှာကို တစ်ချက်ရှုံ့ပြကာ “သူ မူးနေတာလား” ဟု အသံမထွက်ဘဲ မေးသည်။ သို့သော်လည်း လီအိုက မျက်ခုံးများကိုပင့်ပြပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို အသားကင် မီးဖိုပေါ်သို့ လှမ်းတင်ပေးနေသည်။

ထိုလူသည် သူ့ရှေ့မှ ဘီယာခွက်ကို ဘေးတစ်ဖက်သို့ တွန်းဖယ် လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။ ပျော့တီးပျော့ခွေ ဖြစ်နေသော လက်များကို ကောင်တာပေါ်တင်သည်။ သူငယ်အား ကြည့်နေသော မျက်နှာ သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် မျက် တောင်ခတ် ခြင်း မရှိ၊ သူ၏ အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများကို မျက်ခွံများက အစဉ်အမြဲ ဖုံးအုပ်နေကြသည်။ အချိန်မှာ အရက်တက်ဖို့ နီးလာပြီ။ သူငယ်သည် သတင်းစာထုပ်ကို ပခုံးပြောင်းလိုက်သည်။

“ငါက အချစ်အကြောင်း ပြောနေတာကွ၊ ငါ့အဖို့တော့ အချစ် ဟာ သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ခုပဲ” ဟု ထိုလူက ပြောသည်။

သူငယ်၏ ဖင်တစ်ခြမ်းသည် ခွေးခြေပေါ်မှ လျောဆင်းနေပြီ။ သို့သော်လည်း လက်ညှိုးထောင်ထားသော လူ၏နှုတ်မှ ထွက်လာမည့် စကားအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ရုတ်တရက် ထွက်မသွားနိုင်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်က အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမနဲ့ ငါ လက်ထပ် ခဲ့တယ်။ သူဟာ ငါ့မယားအဖြစ် တစ်နှစ်ကြာခဲ့တယ်ကွ သိလား၊ အတိအကျ ဆိုရင် တစ်နှစ်တောင် မပြည့်ပါဘူးကွာ၊ ကိုးလ သုံးရက်နဲ့ နှစ်ညပဲ ကြာခဲ့တာ ပါ။ ငါက သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ထိုလူ၏ အသံသည် နင်ဆို့ဆို့ဖြစ်ကာ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ငါက သူ့ကို ချစ်ပါတယ်။ သူကလည်း ငါ့ကို ချစ်မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့ တယ်။ ငါက မီးရထားလမ်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ကွ။ ငါ့ မိန်းမအနေနဲ့

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိပါဘူး။ ဇိမ်နဲ့၊ စည်းစိမ်နဲ့ကို ထားခဲ့တာပါ။ သူက ငါ့အပေါ် မကျေနပ်ဘူးလို့ လုံးဝကို မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ကွာ နောက်ဆုံးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ မင်း သိလား ဟင်”

ထိုလူ၏အကြည့်သည် သူငယ်၏မျက်နှာပေါ်မှ ရွှေ့ပြောင်းမသွား။ “ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ မင်း သိမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု ပြောသည်။

“သူက ငါ့ကိုပစ်ပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ညတစ်ညမှာ ငါ အိမ်ပြန်ရောက် တော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ အိမ်ကထွက်သွားပြီး ငါ့ကို စွန့်ခွာသွားတာ ပေါ့ကွာ”

“နောက်တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးတာလား” ဟု သူငယ်က မေး သည်။

ထိုလူသည် သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ကောင်တာပေါ် ချလိုက် သည်။ “ဒါပဲပေါ့ သားရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အဲသလို ပြေးပြီ ဆိုရင် အဖော်မပါဘဲ ဘယ်တော့မှ မပြေးဘူး သားရဲ့။”

ဆိုင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးဖွဲကလေးသည် အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်တွင် မပြတ်ရွာနေဆဲ။ လီအိုသည် မီးဖိုပေါ်၌ ကင်ထားသော ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို လက်ထဲမှ ညှပ်ကြီးဖြင့် လိုက်ဖိပေးနေသည်။

“အဲဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားက ဒီမိန်းမယုတ်နောက် တကောက် ကောက် လိုက်ရှာနေလိုက်တာ ဆယ့်တစ်နှစ်တောင် ကုန်သွားပြီ ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စုတ်ပြတ် သွားအောင်လုပ်နေတဲ့ လူညံကြီးပါလား” ဟု လီအိုက မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

ထိုလူသည် လီအိုအား ပထမဆုံးအကြိမ် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မပြောပါနဲ့၊ ငါ မင်းကို စကားပြောနေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

သူသည် မျက်နှာကို သူငယ်လေးဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး လေသံ ကိုနှိမ်ကာ စကားဆက်ပြောသည်။

“တို့နှစ်ယောက် သူ ပြောတာကို နားမထောင်ကြစတမ်းကွာ၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ မင်း သဘောတူလား။”

သူငယ်က မယုံသင်္ကာ မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဖြစ်တာက ဒီလိုကွ”ဟု ထိုသူက ဆက်ပြောသည်။ “ငါက အရာရာတိုင်းအပေါ်မှာ ခံစားတတ်တဲ့လူကွ၊ ငါ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ ငါ့စိတ်ကို သာယာအောင် လုပ်ပေးနေတာချည်းပဲ။ ဥပမာကွာ လရောင်တို့၊ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်တို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အဓိကအချက်က ငါ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုကို သာယာမိတဲ့အခါမှာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုဟာ ဝင်လာတတ်တယ်။ အဲဒီအရာဟာ ငါ့ကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ သွားသလိုလို ခံစားရတာ၊ အဲဒီအရာကို တခြား ဘယ်အရာကမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့ မရ တော့ဘူး။

“အေး...မိန်းမတွေကျတော့ကော၊ ငါ့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုဟာ တခြား ဟာတွေအပေါ်မှာ ထားသလိုပဲ ခံစားရတာ အတူတူပဲ။ ငါဟာ ဘယ် တုန်းကမှ အချစ်မခံခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါကွာ”

ထိုလူသည် မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြဇာတ် အခန်း တစ်ခန်း ပြီးသွားသည့်အခါ ကန့်လန့်ကာချလိုက်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး စကားများ ပြန်ပြောသည့်အခါ သူ့အသံသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

“ငါ ဒီမိန်းမနဲ့တွေ့တော့ ငါ့အသက်က ငါးဆယ့်တစ်နှစ်၊ ဒီ မိန်းမ ကတော့ သူ့အသက်သုံးဆယ်ပါလို့ အမြဲ ပြောနေတာပဲ။ ငါ သူနဲ့တွေ့တာ ဓာတ်ဆီဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာပေါ့။ လူချင်းတွေ့ပြီး သုံးရက်အတွင်းမှာ သူနဲ့ငါ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါ သူနဲ့ရလိုက်တော့ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ ဆိုတာ မင်း သိလား၊ ငါ ပြောမပြတတ်အောင်ကို ဖြစ်ရတယ်။ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ စိတ် ဟာ သူ့အပေါ်မှာချည်း ပုံအပ်ထားသလိုပဲ။ သူ့နေရာမှာ အစားထိုးစရာ ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့ဘက်က အဲဒီလို ဖြစ်နေချိန်မှာ သူက အဲသလို လုပ်သွားတာကွ”

ထိုလူသည် စကားကိုဖြတ်ထားပြီး သူ့နှာခေါင်းရှည်ကြီးကို လက် နှင့် ပွတ်နေသည်။ နောက်ထပ် ဆက်ပြောသည့်အခါ သူ့အသံသည် တိုးတိုး ကလေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဖြစ်တာက ဒီလိုကွ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲသလို လှပတဲ့ ခံစားမှုလေး

တွေ ရှိတယ်။ ငါ့ရဲ့ စိတ်သာယာမှု တစ်ခုတည်းကိုကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမိန်းမမှာက သာယာမှုတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်ချင်တတ်တဲ့ သဘောရှိ တယ်။ အခု ငါပြောပြနေတာတွေကို မင်း နားလည်ရဲ့လား”

“အဲဒီမိန်းမ နာမည်က ဘယ်သူလဲ” ဟု သူငယ်က မေးသည်။

“အိုကွာ” ဟု ထိုလူက တစ်ချက် ရေရွတ်သည်။ “ငါကတော့ သူ့ ကို ခုခူလို့ခေါ်တယ်။ နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူးကွာ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ပြန်လာအောင် မလုပ်ဘူးလား”

ထိုလူသည် သူငယ်၏ မေးခွန်းကို ကြားဟန်မတူ။

“အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ သူက အခုလို ထွက်သွားတော့ ငါ ဘယ်လောက်အထိ ခံစားရမလဲဆိုတာ မင်း တွေးကြည့်ပေါ့ကွာ” ဟု ပြော သည်။

လီအိုသည် အသားကင်မီးဖိုပေါ်မှ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကိုယူ၍ နှစ် ပိုင်းချိုးခေါက်လိုက်ပြီး ဘန်းမုန့်ကြားသို့ ညှပ်လိုက်သည်။ ဝါဂွမ်းစက်ရုံ လုပ်သားတစ်ဦးက ကော်ဖီထပ်တောင်းသဖြင့် လီအိုက သွားထည့်ပေး သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို နောက်ထပ် မတွေ့တော့ဘူးလား” ဟု သူငယ်က ထပ်မေးသည်။ သူငယ်၏ မျက်နှာသည် ဝေဝေဝါဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ပီပီ လူကြီး၏ ပြောစကားများကို ယုံရ အခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေသည်။ ယခုအချိန်အထိ မိုးမှောင်ကျနေဆဲဖြစ် သော အပြင်လောကသို့ ထွက်သွားချင်စိတ်ကလည်း မရှိသေး။

“အင်း...ငါ သူ့ကို ပြန်လာအောင် နည်းလမ်းတွေ အများကြီး သုံးခဲ့ပါတယ်ကွာ” ဟု ထိုလူက ဖြေသည်။

“ငါ သူ့ကို ရှာတာလည်း နဲ့နေပါပြီ။ သူ့ဆွေမျိုး မိဘတွေ နေတဲ့ တူလ်ဆာမြို့ကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ သူနဲ့အတူနေတုန်းက သူ့ပါးစပ်က ပြောဖူးသမျှ မြို့တွေအားလုံးကို သွားခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ အရင်က အဆက်အ သွယ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ယောက်ျားတွေဆီကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ အိုကွာ...တူလ်ဆာ၊ အတ္တလန္တာ၊ ချီကာဂို၊ ချီဟော၊ မင်းဖစ္စမြို့တွေ အများကြီး ကို ငါ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်နှစ်လောက် အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး တောင်ပိုင်းဒေသ

တွေကိုလည်း အနံ့ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့စုံတွဲဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား”ဟု လီအိုက ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် လေသံဖြင့် ဝင်ထောက်သည်။

“သူ ပြောတာကို လုံးဝ နားမထောင်နဲ့”ဟု ထိုလူက ပြောသည်။

“ပထမဆုံး ကုန်သွားတဲ့နှစ်နှစ်ကို အသာခေါက်ထားလိုက်ပါကွာ၊ အဲဒီနှစ်နှစ်က အရေးမပါလှပါဘူး။ အရေးကြီးတာက တတိယနှစ်ထဲ ရောက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့ဟာတစ်ခု ငါ့မှာ ဖြစ်လာတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထိုလူသည် သူ့မျက်နှာကို ဘီယာခွက်ပေါ်သို့ ငုံ့လိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းသည် ဘီယာခွက်ပေါ်၌ တစ်ခဏမျှ ဝဲယှက်နေသည်။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်ကာ အနံ့ခံနေသည်။ ဘီယာဆီမှ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့သည် သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ သူသည် ဘီယာကို မသောက်တော့ဘဲ မျက်နှာကို ပြန်မော့လိုက်၏။

“အချစ်ဆိုတာ အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲကွာ။ ပထမတော့ ငါဟာ သူ့ကို ပြန်ရဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမျှ မတွေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ ကြာလာတော့ သူ့ကို မှတ်မိဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ မင်း သိပါ့မလား”

“မသိဘူး”

“အေး...ငါ အိပ်ရာပေါ်မှာလဲပြီး သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားတဲ့ အခါ သူ့မျက်နှာကို ငါ မမြင်ရတော့ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြီး ကြည့်တော့လည်း ထူးမလာဘူး။ စိတ်ထဲမှာ လဟာပြင်လို ဖြစ်နေတယ်။ မင်း တွေးကြည့်လို့ ရမလား ဟင်”

“ဟေ့...မက်”ဟု လီအိုက ကောင်တာရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းအော်သည်။

“ဒီအရူးကြီးရဲ့စိတ် ဘာပြုလို့ လဟာပြင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ

မင်း တွေးနိုင်မလား”

ထိုလူသည် လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ဝှေ့ရမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ အစိမ်းရောင် မျက်လုံးအစုံသည် သူငယ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ စူးစိုက် လျက်ပင် ရှိသည်။

“ဖြစ်သွားပုံက လမ်းဘေးဆိုင်က မုန့်တစ်ချပ်လိုမျိုးကွ၊ တေးဂီတ သေတ္တာပေါက်ထဲကို ငါးဆင့်ပြားလေးတစ်ပြား ထည့်လိုက်သလိုမျိုးနဲ့လည်း ဆင်တယ်။ နံရံပေါ်ထင်နေတဲ့ အရိပ်နဲ့လည်း တူတယ်။ ငါ မှတ်တော့ မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပီပြင်တော့ဘူး။ ငါ သူ့ကို မြင်ယောင်ဖို့ ကြိုးစား ပေမယ့် အလကားပဲ မရဘူး။ မင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဘယ်အချိန်မှာ သူ့ကို ဘယ်လို သတိရအောင် လုပ်ရမလဲ၊ အဲသည်လို လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းဟာ ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဟိုတစ်ချိန်က ငါ သူ့ကို တောနယ်ဘက်သွားရှာတော့ သူဟာ ငါ့စိတ်ထဲကနေပြီး တကောက် ကောက်လိုက်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ လိုက်နေတာကို ပြောတာကွ သိလား”

“ခင်ဗျား ရောက်ခဲ့တဲ့ တောပိုင်းက ဘယ်ဘက်ပိုင်းလဲ”ဟု သူငယ် က မေးသည်။

“အင်း...တကယ်တော့ ငါဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သေခြင်း တရားနဲ့ တွေ့ရမယ့် ရောဂါသည်တစ်ယောက်ပါကွာ။ ရောဂါက ကျောက် ရောဂါလိုပဲကွ။ ငါ ဝန်ခံပါတယ် သားရယ်။ ငါဟာ အရက်သမား ကြီးပါ။ အရက်ကိုစွဲနေတဲ့ ကောင်ကြီးပါ။ ဘယ်လို ဒုစရိုက်မျိုးမဆို ကျူးလွန် ချင်လာရင် ကျူးလွန်မယ့်ကောင်ပါ။ အိုကွာ ငါ အဲဒီအချိန်ကို ပြန်သတိရ လိုက်ရင် ငါ့စိတ်ဟာ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ကြောက်စရာ သိပ်ကောင်းပါ တယ်ကွာ”

ထိုလူသည် သူ့ဦးခေါင်းကို ကောင်တာပေါ်သို့တင်ကာ အတန် ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ပြန်ထူကာ သူငယ်အား လှည့် ကြည့်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်။ ကြည်လင် ရွှင်ပျနေသည့် လက္ခဏာကိုလည်း မြင်ရသည်။

“အဲဒါ ဖြစ်လာတာက ငါးနှစ်မြောက်ကျမှ ဖြစ်လာတာ”ဟု ပြော သည်။ “အဲဒီဟာနဲ့ပဲ ငါဟာ စူးစမ်းရှာဖွေမှုကို ပြုလာတာပဲ”

လီအို၏ပါးစပ်သည် မဲ့ရွဲသွားသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသည့် ပန်းကန်တိုက် အဝတ်စကို ဒေါသတကြီး လုံးထွေးကာ ကြမ်းပေါ်သို့ တအားပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းဗျာ၊ အသုံးမကျတဲ့ ရိုမီယိုအိုကြီးရဲ့ စကားတွေကို နားမထောင်ချင်တော့ဘူး” ဟု အော်သည်။

“အဲဒီဟာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု သူငယ်က မေးသည်။

“ငြိမ်းချမ်းမှုကွ” ဟု သူက ဖြေသည်။ သူ့အသံသည် ကြည်လင်နေသည်။

“မင်း နားလည်အောင် သိပ္ပံနည်းကျကျ ရှင်းပြဖို့ကတော့ ခက်တယ် သားရဲ့။ ငါ တွေးမိတာက သူနဲ့ ငါဟာ တစ်ယောက်ကပြေး၊ တစ်ယောက်က လိုက်လုပ်နေကြတာ အချိန်တွေ သိပ်ကြာလာတော့ နောက်ဆုံးမှာ နှစ်ဦးစလုံး ရစ်ပတ်ရှုတ်ထွေးပြီး ငြိမ်းအေးသွားတာလို့ ထင်တာပဲ။ သိပ်ထူးဆန်းပြီး သိပ်လှပတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုလို့ ပြောရမှာပဲ”

“ငါ မှတ်မိသေးတယ်။ နွေဦးပေါက် ရာသီပေါ့။ ငါက ပို့ထ်လန်မြို့မှာ ရောက်နေတယ်။ မွန်းလွဲပိုင်းဆိုရင် မိုးက မစဲဘူး။ အဲဒီတော့ တစ်ညလုံး အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီး ရောက်တတ်ရာရာတွေကို တွေးရင်းနဲ့ အချစ်ရဲ့ သဘောတရားဟာ ငါ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာတာပဲ”

စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဘီယာဖိုးရှင်းကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ စက်ရုံအလုပ်သမား သုံးယောက်မှာ နံနက်စာကို စားနေကြဆဲ။ နံရံဆီမှ လီအို၏ တိုင်ကပ်နာရီသည် တချောက်ချောက် မြည်သံပေးလျက် ရှိ၏။

“ဒီမယ် သား၊ ငါပြောတာကို မင်း အသေအချာ နားထောင်ပါ။ အချစ်အကြောင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းပြီး အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ငါတို့လူစုတွေ ဘယ်နေရာမှာ လွဲမှားနေတယ်ဆိုတာ သိလာခဲ့တယ်။ ယောက်ျားတွေဟာ ပထမဆုံး အကြိမ် အချစ်စိတ်တွေ ပေါ်လာကြတဲ့အခါ ဘယ်သူတွေအပေါ် ချစ်ခဲ့ ကြတာလဲ အဲဒါ မင်း သိသလား”

သူငယ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လူကြီး၏မျက်နှာကို
ငေးကြည့်နေသည်။ မေးခွန်းကိုတော့ အဖြေမပေး။

“မိန်းမပေါ့ သားရဲ့၊ သူတို့ ပထမဆုံး ချစ်မိကြတာဟာ မိန်းမ
ပဲပေါ့။ ငါပြောတာ မှန်ရဲ့လား သား။”

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု သူငယ်က မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အေး...သူတို့က အချစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်တဲ့ မှားနေတဲ့
အပိုင်းကစပြီး ချစ်ကြတာကိုးကွ။ သူတို့က အချစ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးကစပြီး
ချစ်ကြတာကိုး။ အဲဒီတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ ကြံကြိုက်ရတာပေါ့။
ယောက်ျားတွေအနေနဲ့ ဘယ်လို ချစ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား။”

လူကြီးသည် သူငယ်၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ကော်လာများကို သူ့
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ပြီး မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် “ဒီမယ်
သား၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို ချစ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိသလား”ဟု
ထပ်မေးသည်။ သူငယ်သည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အတန် ကြာမှ ခေါင်းကို
ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြသည်။ လူကြီးသည် သူငယ်၏ မျက်နှာနားသို့
တိုးကပ်ပြီး တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သစ်တစ်ပင်လို၊ ကျောက်တစ်တုံးလို၊ တိမ်တစ်လိပ်လိုပေါ့ကွ”

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည် တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ ဝါဂွမ်းစက်ရုံမှ
ဥဩမှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆိုင်ထဲမှ ချည်ငင်လုပ်သားသုံးဦးသည်
ငွေများရှင်းပေးပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် လီအို၊ လူကြီးနှင့်
သူငယ်တို့ သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ပို့ထ်လန်မြို့မှာလည်း
ရာသီဥတုက ဒီပုံစံပဲကွဟု လူကြီးပြောသည်။

“ငါ အချစ်ကို သိပ္ပံပညာရပ် တစ်ခုအဖြစ် စပြီးလေ့လာ စမ်းသပ်
တဲ့အခါမှာ ဆင်ခြင်တယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ နှလုံးသွင်းတယ်။ လမ်းမှာ
တစ်ခုခုတွေ့ရင် အိမ်ကိုယူလာပြီး စမ်းသပ်တယ်။ ရွှေငါးလေးတစ်ကောင်
ဝယ်ထားပြီး ငါ့စိတ်ကို သူ့အပေါ်မှာ ထားလိုက်တယ်။ ငါ သူ့ကို
ချစ်လာရော။ အဲသည်လို အရာဝတ္ထု တစ်ခုချင်းစီနဲ့ လေ့လာပြီးမှ ဒီ အသိကို
ရလာတာကွ၊ နေ့တိုင်း ဒီနည်းပညာကို ငါ သုံးခဲ့တယ်။ ပို့ထ်လန်မြို့က
ဆန်တီယာဂိုမြို့ကို ကူးတော့လည်း တစ်လမ်းလုံး...”

“ဟာ...ကွာ၊ ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ ပိတ်ထား၊ ပိတ်ထား”ဟု လီအိုက ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

လူကြီးသည် သူငယ်၏ အင်္ကျီကော်လံများကို ဆွဲဆုပ်ထားဆဲ။ သူသည် လီအိုအား လုံးဝ ဂရုမစိုက်၊ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်သာယာ နေသော်လည်း အမူအရာကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်လာသည်။

အခုဆိုရင် “နေရာအနံ့ လျှောက်သွားပြီး ငါ့ပညာရပ်ကို လေ့လာ ခဲ့တာ ခြောက်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ။ ငါ့ရဲ့ ပညာရပ်အပေါ်မှာ ငါသခင် ဖြစ်လာပြီ။ အခုဆိုရင် ဘယ်အရာမဆို ငါ ချစ်နိုင်လာတယ်။ အချိန် ကြာ ကြာ စဉ်းစားနေဖို့တောင် မလိုဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေသွားလာနေတာ မြင်ရင် ငါ့စိတ်ထဲကို အလင်းရောင်ဟာ ဝင်လာတာချည်းပဲ”

“ကောင်းကင်မှာ ပျံသွားတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို မြင်တယ်၊ လမ်းမှာ ခရီးသွားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ချစ်တတ်လာတယ်။ မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှ အရာရာတိုင်းကို ချစ်နိုင်လာတယ်။ အားလုံးကို ချစ်တတ်လာ တယ်။ အားလုံးဟာ ချစ်စရာတွေချည်းပဲလို့ မြင်လာတယ်။ ငါ ရှာဖွေ သိရှိထားတဲ့ ပညာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်း နားလည်ရဲ့လား သား”

သူငယ်သည် ကောင်တာအစွန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထား သည်။

“ဟိုမိန်းမကို ခင်ဗျား ရှာလို့တွေ့သလား”ဟု မေးသည်။

“ဘာ...သား၊ ဘာပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောတာက”ဟု သူငယ်က ပြောကာ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ ခဏကြာမှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေသံဖြင့် နောက်ထပ် မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သေးလား”ဟု မေးသည်။

လူကြီးသည် သူငယ်၏ အင်္ကျီကော်လံကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲကာ တွေ့ဝေငေးမောနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် စိတ်ရှုတ်နေခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် မတ်ခွက်ကို ကောက် ယူကာ ဘီယာကို ကုန်အောင် မော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူငယ်၏ မေးခွန်းကို ဖြေသည်။

“မချစ်တော့ဘူး သား၊ ငါ့မှာ အစစ အရာရာ သတိထားနေ

ရတယ်။ နောက်ထပ်ချစ်ဖို့ အခုထက်ထိ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး သား ရယ်”

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ”ဟု လီအိုက ရေရွတ်သည်။

လူကြီးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဆိုင်တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားသည်။

“မင်း သိထားရမှာက တစ်ခုရှိတယ် သား၊ ငါ မင်းကို ချစ်တယ် ဆိုတာ သတိရနေပါ”ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် သူ့နောက်တွင် တံခါးသည် ပိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူငယ်သည် စကားမပြောဘဲ အချိန်အတော်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ် နေသည်။ ထို့နောက် လီအိုအား မော့ကြည့်ကာ မေးသည်။

“သူ အရမ်းမူးနေသလား”

“မမူးဘူး”

သူငယ်က မော့ကြည့်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီလူကြီးက ဘိန်းစားကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဒီလူကြီးက ရူးနေတာလား”ဟု မေးသည်။ လီအိုထံမှ အဖြေမရသော သူငယ်သည် သံသယမကင်း မျက်နှာထားဖြင့် ထပ်မေး ပြန်၏။

“လီအို သူ ရူးနေသလား”

သို့သော်လည်း လီအိုက မဖြေ၊ လီအိုအနေဖြင့် ညလုံးပေါက် ဆိုင်ဖွင့်လာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်လေးနှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ရူးခြင်းပေါင်းများစွာကို တွေ့ဖူး ခဲ့သဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်လိုစိတ် မရှိ။ သူ့ဆိုင်သို့ လူပေါင်းစုံလာသည်။ မြို့သား၊ တောသား အားလုံးပါသည်။

သူတို့အားလုံးတွင် အရူးစိတ်ကတော့ တစ်မျိုးစီ ရှိနေကြသည်။ ထိုအရာများကို သူ သိနေသော်လည်း သူငယ်မေးခွန်းကိုတော့ အဖြေမပေး ချင်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တင်းမာလျက်ရှိသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြော။

သူငယ်သည် ခွေးခြေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ဦးထုပ်မေးသိုင်းကြီး

ကို ပြန်ချည်သည်။ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခါနီးကျမှ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

“ဒီလူကြီးက ခရီးသွားတာ အတော့်ကို များခဲ့ပုံပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ သေချာပါတယ်”

A Tree, A Rock, A Cloud by Carson Mc Cullers.

ဤဝတ္ထုတိုနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါမေးခွန်းများကို လေ့လာ၍ ဖြေဆိုကြည့်စေချင်ပါသည်။

၁။ ဤဝတ္ထုတိုတွင် အဓိကဇာတ်ကောင်သူငယ်၏ အဓိကတာဝန် (ဆောင်ရွက်ချက်)သည် ဘာလဲ။ စာရေးဆရာမသည် ထိုသူငယ်၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုနှင့် မသိနားမလည်မှုများကို ဘယ်လို တည်ဆောက်ပေးထားသလဲ။

၂။ ဇာတ်ကောင်လီအိုသည် ဘယ်လို သဘောထားများနှင့် တန်ဖိုးထားမှုများကို ရယူထားပါသလဲ။ သူသည် အဓိကဇာတ်ကောင် လူကြီးနှင့် ဘယ်လို ခြားနားပါသလဲ။ လီအိုသည် ဘာကြောင့် လူကြီး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းအပေါ်၌ ပြင်းထန်စွာ ဆန့်ကျင်နေရ ပါသနည်း။ သူသည် ဘာကြောင့် သူငယ်၏မေးခွန်းကို အဖြေမပေးနိုင်ဟု ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်နေရပါသနည်း။

၃။ ဤဝတ္ထုတို၏ ဦးတည်ချက်သည် ဘာလဲ။ (ဦးတည်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာသည် အမြဲတစေ မတူညီကြသည်ကို သတိပြုပါ။) ဇာတ်ကောင်များ၏ အကျင့်စရိုက် သရုပ်ဖော်ပုံ၊ ဇာတ်လမ်း ပြင်ဆင်ထားသို့ပုံနှင့် ဇာတ်လမ်းတို့သည် ဦးတည်ချက်ကို အထောက်အကူပြုရန် စာရေးဆရာမက မည်ကဲ့သို့ ဖွဲ့စည်းထားပါသနည်း။

၄။ သူငယ်၏ နောက်ဆုံးဝေဖန်ချက်နှင့် ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ် အဓိပ္ပာယ်သည်ဘာလဲ။

၅။ ဤဝတ္ထုတိုကို စာရေးဆရာကြီး အားနက်ဟဲမင်းဝေး၏ “လူသတ်သမားများ The Killers” နှင့် ဘယ်နေရာတွေမှာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့် နိုင်ပါသလဲ။

အရသာ

အမှောင်ထု ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိန်းကလေးများ သည် ထိုလမ်းထောင့်မှ ဖြတ်ကြသည်။ အားလုံး “အပေါစား မိန်းကလေး များ” ဖြစ်ကြ၏။ အတောင်များဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ထွေးပတ်ထားကြသည့် ငှက်ငယ်ကလေးများနှင့် အလွန်တူသည်။ သူတို့သည် ဆယ့်လေးလမ်းမှ နေ၍ အိုင်ရာဗင်လမ်းသွယ်ကိုဖြတ်ကာ ဆယ့်ခြောက်လမ်းပေါ်ရှိ ယူနီယံ စက္ကယားဘက် ပြန်လှည့်သည်။ ပြီးတော့မှ တတိယလမ်းသွယ်ဘက် ဦးတည်ကာ ဆယ့်ငါးလမ်းအတိုင်း လျှောက်သည်။ ထိုအခါ လမ်းထောင့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဖြတ်ရပြန်သည်။ အမှန်တော့ ဘယ်ပဲလျှောက် လျှောက် ထိုလမ်းထောင့်ကို အမြဲတမ်း ပြန်ရောက်လာသည်သာ ဖြစ်၏။ သံလိုက်ဓာတ်တစ်မျိုး လျှို့ဝှက်စွာ တည်ရှိနေသလား မသိ။ ဆယ့်ငါး လမ်းနှင့် အိုင်ရာဗင်လမ်းဆုံရာ ထိုလမ်းထောင့်သည် သူတို့အား ညို့ယူ ဖမ်းစားထားသည်။ အချက်အချာကျသော ထိုနေရာသည် သူတို့အတွက် “စွန့်စားခြင်း” သို့မဟုတ် “ကံကြမ္မာ” သို့မဟုတ် “အချစ်” ဟူသော အနက် အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခု ထွက်ကောင်းထွက်ပေလိမ့်မည်။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ထိုလမ်းထောင့်သည် ထူးခြားစွာ ထင်ရှား လာရပါသနည်း။ ယောက်ျားများကတော့ ယခုကဲ့သို့ သိထားကြသည်။